

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Dinoland_13-Manfred_Weinland-Zmizel _d ti.PDB

PDB Name: Dinoland_13-Manfred_Weinland-Zm

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.8.1973

Modification Date: 16.8.1973

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Manfred Weinland

ZMIZEL  D TI

Obloha nad zpustl m m stem byla od v chodu slunce zbarven  do nachova a nikdo neved l proč. Nikdo z těch, kdo spolu s Las Vegas absolvovali onen neuv řiteln  skok do minulosti vzd len  sto dvacet milionů let, ještě nikdy takovouto oblohu nezažil.

Rann   erv nky, ve ern  krvav  soumrak, to ano, ale tahle rud  barva oblohy po celý den bylo přece jen cosi zvláštního, cosi, co nahánělo obavy a hrůzu.

Mnozí z těch, kteří pracovali na polích, vzniklých rozoráním bývalých parků, to považovali za znamení, že brzy se jejich situace ještě více zhorší.  e prav k  příroda se proti lidem, kteří se tady ocitli, začne bránit ještě vehementn ji...

Na a r zn mi kroky zam řila ke dveřím a prudce je otev řela. Chodba za nimi byla pr zdn .

"Prom  te," řekla. "Myslela jsem, že ten kluk tam pořád ještě je. Cosi jsem zaslechla."

"Neza  nej se strašidly!" napomenul ji Littlecloud.

Zavrtěla odm tav  hlavou.

Posledními, kdo viděli Jasp ra před jeho zmizením, byli Mainland a jeho p  vodci, když za necelou p  lhodinu nastupovali do helikoptéry...

Na přistávací ploše mezi domy stálo vyrovnáno pět vrtulníků mezi nimi i tři supermoderní Stingraye. Na palubě jediného nákladního vrtulníku byli Mainland a jeho dva společníci - Starks a Cagney.

Cagney měl funkci pilota. Mainland, který seděl v kabině vklíněn mezi něj a Starkse, měl na klíně mapu se souřadnicemi. Když dal povel ke startu, pár přihlížejících lidí poněkud ustoupilo. Cagney zatlačil páku dopředu, hluk turbín, které se zatím otáčely volnoběhem, vzrostl.

Než se těžkopádně vypadající stroj odlepil od země, byl jen na několik centimetrů, zvolal Starks: "Bože můj!"

Mainland se na chvíli zhloubal do mapy. Teď překvapeně vzhlédl.

"Stop!" vykřikl jeho hromotlucky kolega s vlasy ostříhanými na ježka. "Okamžitě stát!"

Dříve, než stačil Mainland potvrdit rozkaz, Cagney už páku přitáhl. Helikoptéra zůstala na zemi a hluk motorů, které před chvílí nabíraly otáčky, zase slábl.

"Starks, k čertu..."

Hromotluk seděl nehnutě a ukazoval napnutým palcem do prostoru za sedačkami. Pak se prudce otočil a odhrnul jednu z plastikových plachet, které tam byly naházeny.

Rozšklebený obličej, který se pod ní objevil, vyrazil Mainlandovi dech.

"Jaspere...!"

"Vy toho černého pasažera znáte, pane?"

Mainland mechanicky přikývl. "Hochu, hochu," zalátelel, "co to tady vyvádíš? Jak ses sem dostal? Víš, co se všechno mohlo stát, kdybychom tě včas neobjevili?"

Pihovatý kluk na něj pohlédl s předstíranými rozpaky.

Nad a měla pravdu, pomyslel si bezděky Mainland, na malého špunta ví až moc dobře, jak to na nás dospělé zahrát.

"No tak," řekl o něco ostřejším tónem. Jasper nereagoval. "Co tady hledáš? Už jsi měl být dávno doma! Slečna Bancroftová..."

"Je asi padlá na hlavu," vysoukal ze sebe Jasper, když zjistil, že mlčení mu moc nepomůže.

"Padlá na hlavu?"

Starks a Cagney se rozesmáli. Pilot, hubený jako tyč, ze sebe vydával škytavý chechot, který jako by vycházel z hlubin jeho trávící soustavy.

Mainlandův pohled zalétl na hodinky na přístrojové desce. Pak se nadurděně otočil zpět k chlapci: "Máš štěstí, hošánku, že pospícháme, jinak by ti to tak snadno neprošlo. Ale odklad neznamená odpuštění!

Ještě si spolu popovídáme!"

Zakýval na jednoho z lidí, kteří přihlíželi startu a všimli si už, že něco není v pořádku. Starks bez vyzvání otevřel levé dveře kabiny.

"Hillermane!"

"Ano, pane?" Muž se přiblížil pod otáčející se listy rotoru.

Mainland dal Starksovi jasné znamení. Hromotluk hmátl jednou rukou za sebe, chytil Jaspere za rameno a zvedl ho jako hadrového panáka. Chlapec sebou najednou začal divoce škubat. Kopl těžkou botou Mainlanda do týla. Pak ho Starks vysadil ven před Hillermana, který ho hned chytl za ruku, jako by tím mohl zabránit dalšímu vyvádění.

"Znáte toho filutu?" zeptal se Mainland a bezděky tak použil termínu, který slyšel u Nadi.

"Ano, pane. Jasper Martelli, pane!"

"Výborně. Tak mě dobře poslouchajte: teď hned odvedete toho kluka osobně k jeho rodičům a..."

"K jeho matce, pane," přerušil ho Hillerman. "Otec už nežije. Marvin Martelli byl..."

"No tak k jeho matce!" Mainland měl co dělat, aby neztratil nervy. Časový harmonogram byl narušen. "V žádném případě ho ale nenechávejte samotného, dokud nebude u mámy. A klidně jí řekněte, kde jsme ho našli! A kromě toho se postarejte, aby hlídky na přistávací ploše plnily své povinnosti svědomitěji!

Není přece možné, aby se děcko mohlo jen tak dostat do helikoptéry! Kam bychom se to dostali!"

Počkal, až Hillerman s chlapcem poodešli a pak zopakoval rozkaz ke startu, na který Cagney čekal.

Jasper za nimi hleděl se zachmuřenou tváří. Helikoptéra se zvedla k rudé obloze a nabrala kurs na vypočtenou oblast časového skoku.

Nad'a zašla do školní budovy, aby si tam ještě připravila něco k vyučování. Littlecloud čekal na Mainlandovu zprávu, kterou měl podat, jakmile dorazí do oblasti skoku.

Když se otevřely dveře třídy, Nad'a zvolala: "Steven! Co tady děláš? Jak jsi věděl, že...?"

"Viděl jsem tě, jak jdeš dovnitř." Doktor Steven Green k ní přistoupil a posadil se na lavici před učitelskou katedrou, za níž seděla Nad'a. "Právě jsem se byl projít s Mizzy."

Před čtyřmi lety se Nad'a spolu s tímto odborníkem na tropické nemoci a zároveň zkušeným psychologem dobrovolně nechala přenést do minulosti. V zavazadle měli sérum proti sebevražedné nákaze, která v té době řádila v přítomnosti. Sérum připravil doktor Green. Nákazu přenášeli moskyti, kteří předtím žili v symbióze s jedním specifickým druhem dinosaurů - s Plesiosaury - a pak pobodali lidi. Lidská krev se s krví dinosaurů nesnášela. Infikovaní lidé trpěli šílenými představami, výbuchy agrese a nastávaly u nich i tělesné změny. Nemoc pokaždé vyvrcholila posedlostí zemřít, takže postižení se dříve či později sami zabili.

Do Las Vegas dorazili právě včas, aby stihli zabránit masové sebevraždě posledních obyvatel.

Když tenkrát Nad'a poprosila doktora Greena, aby ho směla doprovázet na misi do pravěku, ztratila právě přítele a domnívala se, že tak snadno nebude schopna navázat nějaký pevnější vztah. A trvalo to skutečně půl druhého roku, než ona i Littlecloud přestali před sebou cokoli předstírat a než si otevřeně přiznali, co k sobě navzájem cítí.

Steven Green vzal k sobě už několik týdnů po jejich příchodu Mizzy a žil s ní. Jejich vztah se ovšem nedal porovnat se vztahem Nadi a Littleclouda. Nebyli mileneckou dvojicí, nýbrž dvojicí lékař-pacientka. Tragický osud tomu chtěl, že právě Mizzy jako jediná ze všech, jimž Green sérum podal, na látku nereagovala uspokojivě.

Jediné, čeho dosáhl, bylo, že nemoc se zastavila. Vyléčit Mizzy nedokázal. Měla vzácné jasné chvílky, ale většinou blouznila. Nezotavila se ani z fyzických změn.

Nad'a považovala Greena za nejobetavějšího člověka, kterého kdy poznala, i když jeho stoický klid, jímž byl známý, v důsledku všech těch událostí už nebyl tím, čím dříve. Občas se teď i Greenovi stávalo, že za určitých okolností ztrácel nervy.

Byl mezi nimi hluboce přátelský vztah. Takže Greenova návštěva nebyla ničím mimořádným. Nadě však dnes nebylo do řeči.

"Už ses dívala na oblohu?" zeptal se Green.

"Samozřejmě."

"A co si o tom myslíš?"

"Nejsem meteorolog."

"Já taky netvrdím, že to nějak souvisí s počasím."

"A s čím tedy?"

Green neurčitě pokrčil rameny. Dříve, než stačil odpovědět, otevřely se dveře znovu, a tentokrát mnohem razantněji. Dovnitř se vřítla žena asi stejného věku jako Nad'a, ale s již zřetelnými vráskami na čele a kolem očí.

Nad'a ji poznala okamžitě, i když s většinou matek byla v mnohem těsnějším kontaktu než právě s touto ženou. "Paní Martelliová..."

"Je tady?" Hlas Soni Martelliové byl na ženu za normálních okolností poněkud nízko položený, ale teď doslova hřímal kdesi v hlubinách.

"Kdo? Jasper?"

"Kdo jiný?"

Nad'a na ní viděla, jak je nasupená. Rozčilení Soni Martelliové muselo mít své důvody.

"Copak není u vás?"

"Proč bych ho jinak hledala?!"

Nad'a zavrtěla hlavou a vyličila, jak Jaspera přistihla v počítačovém středisku a jak ho okamžitě poslala domů.

Steven Green pozorně poslouchal, ale do věci se nemíchá.

"Takže on se potloukal i tam?" Tvář Soni Martelliové jako by se ještě více propadla.

"Také?"

Nad'a se dozvěděla, že Jaspera přivedl domů jakýsi voják poté, co se hoch vkradl na palubu helikoptéry jako černý pasažér a málem odletěl s Mainlandem do oblasti časového skoku. Soňa mu pak pohrozila ohromným výpraskem a zavřela ho v jeho pokojíku. K výprasku se ale nedostala. Když pro něj po chvíli zašla do pokojíku, chlapec zmizel. Utekl otevřeným oknem.

"Nevím, co s ním mám dělat," naříkala. "Nikdo nemá s dětmi takové problémy, jako já. Chybí mu tvrdá ruka. Když byl naživu ještě Marvin..." Rozplakala se.

Nad'a ji vzala za ruku a pak řekla: "Pojďte, půjdeme k vám domů. Možná se už vrátil zpátky a teď je mu líto, co provedl... Pokud to tak bude, považujeme společně, jak bychom ho přivedli k rozumu.

Souhlasíte?"

Soňa Martelliiová se vzlykotem přikývla. Green za nimi vyšel z budovy, ale zamířil pak k Mizzy, která seděla na lavičce a vyhrřívala si na slunci znetvořený obličej. Nad'a už ji dlouho neviděla, a tak se v duchu zděsila, když ji teď spatřila. Na chvíli dokonce úplně zapomněla na Jaspera.

Za pár minut dorazily k věžáku. V přízemí měli byt Martelliovi. K Nadině úžasu už tady byl Littlecloud v doprovodu několika lidí.

"Pověřil jsem někoho jiného, aby čekal na Mainlandovu zprávu," řekl. "Hledáme toho kluka už pořádně dlouho."

Nad'a přikývla. Z posunků ostatních, k nimž postupně Soňa Martelliiová přistupovala, bylo jasné, že Jaspera nikde nenašli.

"Za pár hodin se setmí," řekla zdrceně. "Může být kdekoliv. Město skýtá spousty možností."

Littlecloud vrtěl hlavou a odvedl ji od ostatních. "Nechci, aby mě matka slyšela dříve," řekl, "než to uzraje."

"Co?"

"Pojď se mnou." Vzal ji za ruku a vedl ji uličkou za několikapatrový dům.

Nad'a se tvářila stále nechápavěji, když se před nimi objevily ohrady s Ornithomimosaury. Zvířata k nim hned začala natahovat dlouhé krky. Klapala zobáky a zřejmě čekala krmení.

Před několika měsíci se lidé pustili do ochočování těchto dinosaurů, podobajících se pštrosům. Dostavily se pozoruhodné úspěchy. Většina rodin už teď chovala vlastní Ornithomimosaury - třeba jen kvůli velice výživným a chutným vejcím. Nevýhodou těchto rychlonohých tvorů, kteří dobře obstáli i v pokusu použít je jako dostihová zvířata, bylo, že dokázali být nesmírně umínění a paličatí. Děti si s nimi kupodivu dokázaly poradit naprosto snadno, jen dospělí lidi tihle neškodní býložravci nebrali vážně. Ale už několikrát se ukázalo, že děti projevují jakousi záhadnou spřízněnost s některými dalšími druhy zvířat.

"Tak už konečně řekni, co jsi mi chtěl ukázat," naléhala Nad'a.

Littlecloud ji vedl nezadržitelně dál k ohradám. Zastavil se před jednou prázdnou.

"Co vidíš?"

"Nic."

"No právě."

"Mohl bys jednou výjimečně mluvit v celých a případně i srozumitelných větách?"

Littlecloud dokázal, že umí mnohem víc. "Tahle prázdná ohrada patří Martelliovým. Byla prázdná už když jsem sem nakoukl předtím, krátce před vaším příchodem. Břevno leželo na zemi."

"To zvíře uteklo?" Littlecloudův pohled v ní vyvolával stále větší znepokojení. "Ne?"

Ukázal před ní do měkkého písku. "Jako starý Indián," mírně se pousmál, "celkem snadno dokážu sledovat stopy, ačkoliv tady je spousta otisků, které se navzájem překrývají."

"No a? Kam míříš?"

"Ten Ornithomimosaurus zvolil přesně takovou cestu, jakou bych šel já, kdybych nechtěl, aby mě někdo zahlédl."

Během několika vteřin se její překvapení změnilo v nedůvěru. "Copak si myslíš, že to zvíře má inteligenci?"

"Zvíře ne, ale ten, kdo na něm jel."

"Ty myslíš..." Rázem se jí rozsvítilo, kam Littlecloud míří. "Musíme okamžitě rozjet pátrání! To zvíře může Jaspera dovézt bůhví kam!"

Littlecloud přikývl. "Náhodou vím kam - nebo alespoň můj apačský rozum se domnívá, že to ví."
Z tónu jeho řeči přeběhl Nadě po zádech mráz.
"Kam?"

"Když oběhl blok domů, zamířil přesně tam, kam předtím odletěl Mainland helikoptérou. Vypadá to, jako by se chtěl za každou cenu dostat do oblasti časového skoku."

Sto dvacet milionů let od Las Vegas ustavoval a zaměřoval muž dosti divokého zevnějšku poslední přístroje, kterými měl být zachycen blížící se časový skok.

Na první pohled vypadal ten člověk jako hippie, který sem zabloudil nedopatřením. Tento mylný dojem vzbuzovaly především dlouhé vlasy, které měl v týle svázané gumičkou. Profesor Schneider měl zálibu v tom, že šokoval své okolí. Plnovous prokvétající stříbrnými vlákny a záliba v takřka neúnosně strohém oblečení - zejména v kombinaci rolák, rifle a holinky - nasvědčovaly velmi zvláštnímu charakteru tohoto člověka.

Tento dojem se při bližším seznámení s ním jen utvrdil. Profesor Schneider se zdržoval v DINOLANDU již několik dní s menším týmem spolupracovníků. Tábor, který v počátcích vedli Sondstrup a major Healy, byl po částečném zničení a po Healyho smrti dávno obnoven - a byl větší a modernější než předtím. Teď už se tady člověk cítil naprosto v bezpečí. Vojáci tábor přebudovali ve skutečnou pevnost - snad i proto, že pochopili, že v této neklidné době je jediným alespoň trochu jistým územím právě areál DINOLANDU. S dinosaury si už lidé dokázali poradit, ale s fenoménem, který pohlcoval další a další pruhy půdy a ohrožoval po Las Vegas již další města, s tím byly problémy.

Dokonce i Schneider přiznával, že pořád ještě nechápe, co se stalo ve chvíli, kdy se mu vymkl z ruky onen tajný projekt LAURIN a najednou nastala trhлина v čase.

Časové skoky byly pouhým viditelným výsledkem.

Co se dělo v přírodě předtím a během nich, to zatím nikdo nezjistil.

A nikdy na to se svými omezenými rozumovými schopnostmi nepřijdeme, pomyslel si fatalisticky Schneider. Zahrávali jsme si jako lidé v době kamenné s ohněm a rozpoutali jsme přitom velkoplošný požár, který nejsme s to uhasit...

Hovor kolem umlkl, když vstoupil muž v uniformě ověšené metály. Schneider zpozorněl. Dokonce i on pocítil nezdravé vzrušení, když poznal Poundera.

"Co tady děláte?" zeptal se stroze. "Vaše návštěva nebyla ohlášena!"

Generál zamířil k místu před monitory, postavil se za profesora a zpočátku jako by ho ignoroval. Hovor opět ožil, ale byl teď tlumenější, jako by na všechny přítomné dolehl jakýsi neviditelný tlak.

Schneider otočil hlavu a pořád čekal na odpověď.

Na Pounderově tváři naskočil roztomilý úsměv, který by se hodil ke každému, jen ne k němu. Zřejmě se i všemocným jakým byl v této situaci on, občas stává, že se v repertoáru přehmátnou. Schneider to zaregistroval se zjevným uspokojením. Často už Poundera v duchu porovnával s antickým bohem. Pokud šlo o generálovo chování a nároky na moc, byl to přírůbek docela výstižný, o tom byl profesor přesvědčen. Ale i starý Zeus metající blesky by zbledl závistí, kdyby poznal, jakou ničivou silou disponuje Pounder.

"To se musím nejprve někoho zeptat, jestli smím přijít?" Ztěžka se svalil do křesla vedle Schneidera. Jeho pohled byl stále upřen na hlavní monitor.

"Myslel jsem si, že chcete být u toho, až to vypukne. Jak také jinak, že?"

Pounder si vzdychl. "Kde by to bylo pohodlnější než tady?"

Ukázal na obrazovku, na níž bylo napojeno několik synchronních kamer z příslušných hraničních oblastí DINOLANDU. "Takřikajíc místo v lóži,"

"Mohl bych přece jen pokračovat v práci?"

"Jen do toho." Pounder učinil posunek, který Schneidera rozzuřil k nepřičetnosti. Nedal na sobě ovšem nic znát.

Po chvíli ho generál zaskočil nečekanou poznámkou. "Nikdy nebudeme přáteli, že, profesore?"

"To si hledáte přátele?" odpověděl Schneider odmítavě.

Z nehybných úst se ozval drsný smích. "Nene, hledám něco jiného." Ukázal na monitor, který skýtal pohled na bedny, jež tam byly jakoby náhodně umístěny a zapomenuty v písku pouště. Tam, kde se za chvíli změnila skutečnost bez toho, aniž by na to měl člověk vliv.

Bedny, poušť, dokonce i vzduch budou nahrazeny oázou pocházející z pravěku. Zvedne se bouře a až se opět uklidní, namísto písku tady bude prales z obrovských kapradin, sekvojí a jinanů..

"Jakou almužnu tam vlastně posíláme tentokrát? Každý, koho se zeptám, mi dává vyhýbavé odpovědi."

"Nad tím byste se měl zamyslet, profesore."

"To taky dělám."

"Mám tím na mysli, že byste měl konečně pochopit a smířit se s tím, kdo tady má hlavní slovo. Kromě toho odmítám vaše podezření. To, co označujete slovem almužna, pomáhá lidem v minulosti přežít. Proč jste tak zatraceně paličatý a proč nespolupracujete?"

Schneider se podíval na hodinky na obrazovce monitoru. Do vypočteného okamžiku zbývaly tři minuty. Jenže on sám nejlépe věděl, že může dojít k mírným odchylkám.

"Jsem tak umíněný, protože nevěřím, že byste třeba jen hnul prstem bez toho, aniž byste z toho měl nějaký užitek!"

Odmíchl se, když se v Pounderově kamenné tváři pohnul sval.

Na chvíli se prolomil štít, kterým generál ze zvyku chránil své city a tento jediný moment docela vyvedl Schneidera z míry.

"Je to tak," zasípal. "Vy pořád ještě věříte tomu, že se jednoho dne budete moci odebrat do minulosti a budete tam moci nově uspořádat osudy lidstva! Řekněte to! No tak, řekněte, že mám pravdu...!"

Pounder neřikal nic. Pokývl jen směrem k monitoru a řekl stroze: "Už je to tady."

O několik mil dál se jeho danajský dar přesouval do minulosti.

Pás pouště, který obklopoval Las Vegas přenesené do minulosti, se po každém časovém skoku zvětšoval. Město obklopoval pás různé šíře. S každým skokem byl širší, jak by někdo přidával další kostky k obrovité skládance. Vlhká pravěká vegetace byla odsouvána stále dál. Zpočátku měli lidé dostatek času, jak získat ztracenou půdu nazpět. Dokonce i ulice města a budovy v něm se podobaly Mayským chrámům zarostlým liánami. Jenže v poslední době byl zcela zřetelný trend časových skoků následujících v těsném sledu za sebou. Poušť se rozšiřovala stále více, zatímco v přítomnosti nastával opačný efekt.

Budoucnost, která byla kdysi naší přítomností, pomyslel si Littlecloud.

Seděl za volantem terénního pancéřového vozu s pásovým pohonem. Marné byly všechny pokusy odradit Nad'u od toho, aby se vydala s ním.

Zatímco oni dva se vydali hledat hocha takto, pročešávaly pátrací skupiny ulice a budovy ve městě.

Littlecloud by nejraději zapojil do pátrání i helikoptéry, ale časový skok měl nastat už za čtvrt hodiny a všechno, co by v té chvíli bylo ve vzduchu, by bylo značně ohroženo.

Spoustu času ztratili tím, než našli za městem znovu stopu Ornithomimosaura.

Ted' už se jí bezpečně drželi, jenže náskok lehkonožného dinosaura byl příliš velký. Jestli skutečně dorazil až za onen pás pouště obklopující Las Vegas, pak skutečně nebyla šance na záchranu. A pokud na jeho zádech skutečně seděl Jasper, pak...

Nikdo se dosud nepokusil dostat dítě, které se zde narodilo, pomocí časového skoku do budoucnosti.

Každý, kdo tuto cestu jednou absolvoval, zemřel, jakmile byl těmto vlivům vystaven podruhé. Pro dítě nebylo riziko menší, protože jeho sady chromozomů, jeho DNK a ostatní typické složky existovaly už předtím v tělech jeho rodičů, když se sem dostali časovým skokem. Bylo celkem logické předpokládat, že i ti, kteří se narodili zde, by při zpětném skoku zemřeli. Za několik generací to možná bude jinak - jenže za pár generací už také nebude žádná budoucnost...

Littlecloudovi prolétla hlavou fantastická myšlenka: Výměna minulosti a budoucnosti se možná zastaví tehdy, až budou oba skoky kompletní! Až se celá přítomnost ocitne v minulosti a věk dinosaurů až bude přenesen do budoucnosti! Jenže co bude pak? Nezřítí se pak, když bude postaven na hlavu, celý vesmír?

Zpět ho z úvah vytrhl Nadin hlas. Ukazovala prstem před sebe: "Támhle! Myslím, že něco vidím!" Z přihrádky vedle sedadla vylovila dalekohled. Pásky vozu se rozběhly po poddajném povrchu ještě rychleji.

"Co je?" zeptal se Littlecloud.

Nad'a mu podala dalekohled. Sám si ho přiložil k očím. Po chvíli zvolal: "Bingo!"

"Pořád ještě nemůžu uvěřit, že to udělá," řekla Nad'a a zavrtěla přitom hlavou. "A především, proč to dělá?"

"Na to se ho snad za chvíli budeš moci zeptat sama... Kolik nám ještě zbývá?"

"Deset minut," odpověděla. "Bude to stačit?"

"Nevím," odpověděl popravdě. "Ta bestie je zatraceně rychlá."

Vymáčkal z auta všechno, aby dohnal podivnou dvojici dříve, než dospěje do oblasti zasažené skokem. Mezitím vysílačkou dostali potvrzeno, že Mainland už o všem ví. Jenže to jim bylo málo platné. Měl ruce svázané ještě víc než oni. Kdesi nablízku seděl ve své helikoptěře a čekal, až se uklidní živly po časovém skoku. Brzy bude mít sám dost svých problémů. Přesto se Nad'a snažila spojit se s ním na otevřené frekvenci.

Jenže nedostali odpověď.

"Bude patrně venku z helikoptéry, s ostatními. Spojit se s ním budeme moci asi až po skoku," řekl Littlecloud.

Držel teď směr a ani se nemusel dívat na stopy v písku. Vzdálenost se zatím beznadějně zkracovala. Ale před nimi právě zmizel Ornithomimosaurus s Jasperem za kopcem.

Těsně předtím to vypadalo, jako by se chlapec ohlédl, lekl se a popohnal dinosaura k rychlejšímu tempu. Zřejmě objevil své vytrvalé pronásledovatele.

"Tentokrát to trochu přehnal," řekl Littlecloud.

"Co tím myslíš?"

"Myslím, že se vrátím k tvému návrhu a dám mu pořádný nářez, jaký si už dávno zasloužil...!"

"To je dobrý..." zarazila se. Náhle se celá roztřásla.

"Nad'o, co je?"

"Skok... myslím..." Snažila se ovládnout a oproti dřívějším podobným záchvatům se vzpamatovala celkem rychle. "Nebylo to moc silné..."

Littlecloud se na nic neptal. Znal Nadinu nevysvětlitelnou citlivost na otřesy časové soustavy. Od klinické smrti, z níž ji zachránili před dvěma lety takřka v poslední chvíli, byly Nadininy smysly v jistém směru až povážlivě zostřeny.

Vzápětí projeli kolem kopce. Poslední pruh pouště před nimi odděloval rovinu od malého jezírka vzdáleného asi míli. Na jeho břehu se popásalo stádo Iguanodonů.

Po Jasperovi nebylo ani stopy, ačkoliv až k jezeru neexistovala široko daleko jediná možnost úkrytu

"Až támhle přece být nemůže!" vyjekla Nad'a a ukázala k jezeru. "Vždyť to bylo jen pár vteřin!"

Littlecloud automaticky přibrzdil. Jeho pohled přejížděl po zemi, až konečně našel stopu. Pak prudce vůz zastavil.

"Co teď?" Nad'a na něj pohlédla.

Vysoukal se ven a ona za ním.

"Dvě věci," řekl a ukázal nejprve na stádo býložravých dinosaurů, kteří si zřejmě ještě lidí nevšimli, nebo jim nevadili. "Buď byl ten skok vážně velice malý, nebo k němu vůbec nedošlo. To by to tady totiž vypadalo docela jinak."

"Ale já to cítila," trvala na svém Nad'a.

Littlecloud to přešel a místo toho ukázal na zem, která tady byla o něco pevnější. Jasně se v ní rýsovaly otisky tříprsté pracky Ornithomimosaury.

A pokračovaly až do místa, kde najednou zmizely.

"Co to má znamenat?" Nad'a se sehnula, ale ani z bezprostřední blízkosti se nezměnilo nic na faktu, že zvíře i chlapec, který jel na něm, se patrně vypařili ve vzduchu.

"To nevím."

V téže chvíli se ozvala vysílačka nastavená v autě na maximální hlasitost. Rozrušený hlas jistě patřil

Mainlandovi... "Útočí na nás... zatraceně mnoho... Jsme..."

Krátce po uvedení polohy volání ustalo.

Littlecloud k sobě přitáhl Nad'u za ruku.

"Rychle," řekl, "musíme pomoci!"

"A ten kluk?"

"Potom!"

Marně hledala argumenty, jimiž by mu mohla odporovat.

Ale Jasper zmizel - jako by se propadl do země - a Mainland potřebuje pomoc...

Za tři minuty se Nad'a zhroutila na sedačce terénního vozidla. Když Littlecloud zastavil a sehnul se k ní, právě se probírala a v očích měla ono známé jiskření.

"Přiznávám," řekla chraptivě. "Zmýlila jsem se. Skok se blíží teď a je neuvěřitelně silný...!"

Tam, kde se páslo stádo Iguanodonů, se vzduch blyštěl myriádami jiskřivých bodů. Jako by mikroskopicky malé molekuly začaly být náhle viditelné lidskému oku. V místě styku s pravěkou krajinou jako by se náhle zvedla skleněná stěna.

Obrovitá zvířata strnula ve vzpřímené pozici, jako by byla po dobu trvání skoku zmrazená. Některá stála zpola v mělké páchnoucí vodě, jiná zcela na souši, na břehu. Nebyl v tom ovšem rozdíl. Příšerný úkaz se nevyhnul jedinému z nich.

O chvíli později už vypadalo všechno jinak. Zvedla se bouře a lomcovala s těžkým pancéřovým vozem, který se ukázal jako velice chabá ochrana proti rozzuřenému živlu. Normální džíp by neměl sebemenší šanci odolat. Jen enormní váha tohoto vozu zabránila tomu, aby s ním vichřice neházela po poušti jako s míčkem a nezabila přitom lidi, kteří seděli uvnitř!

"Chlapec...!" zaslechl Littlecloud Nadin zoufalý výkřik. Ani teď nemyslela na sebe, a pořád se upínala k lehkomyšlnému děcku, které, ať už z jakýchkoliv pohnutek, hodlalo spáchat sebevraždu. Ani skok, ani bouři nemohl Jasper venku přežít - při některém z těchto dvou úkazů už patrně zahynul.

Venku nastala spoušť. Ačkoliv ve skutečnosti uběhlo pouze několik vteřin, ze subjektivního pohledu trvala bouře celou věčnost.

Ticho, které nastalo poté, bylo snad ještě horší.

Littlecloud otevřel dveře, protože měl pocit, že se mu nedostává vzduchu. Nadiny nevyslovené otázky ho k onomu malému útěku opravňovaly dvojnásob.

Venku rukou otřel písek z čelního skla, které jako zázrakem celou tu pohromu vydrželo.

Teprve pak se rozhlédl kolem sebe.

Pochopil, že má strach z toho, co spatří.

Ale nebylo se čeho bát. Byla tady prostě - poušť. Jen vědomí, že tomuhle kousku budoucnosti zřejmě padl za oběť malý Jasper, činilo z celé scény cosi úděsného.

Jako by se pod tím pískem ukrýval nějaký netvor, který může každou chvíli vystrčit hlavu a někoho pozřít.

"Jed'me dál!" zvolala Nad'a.

Její zdánlivé odhodlání postarat se o Mainlanda a jeho průvodce, ho nijak neuklidňovalo. Přesto nasedl zpátky do vozu a nastartoval motor. Okamžitě naskočil.

O pár minut později dorazili na místo poblíž narudlé skály, kde ležel pod obrovskou mrtvolou Ceratosaury pohřben rozdrčený nákladní vrtulník. Když se pancéřové vozidlo přiblížilo, do všech stran se rozprchla smečka malých mrchožroutů.

Littlecloud přibrzdl a zastavil několik kroků od veleještěra, který jistě nesešel přirozenou smrtí.

Vystoupili. Pěšky se přiblížili k nehybné hoře masa. A hned bylo jasné, nač tenhle dvacet stop dlouhý Megalosaurid zemřel: v opancéřovaném hřbetě, který připomínal pohádkového draka, zely rány, které nemohl přežít ani takovýto gigant!

"No ještě tohle!" ujelo Nadě.

Littlecloud už se dostal k zdemolovanému vstupu do helikoptéry, která jen šťastným řízením osudu nezačala hořet.

"Mainland!" vykřikl do nitra rozmačkané kabiny. "Slyšíš mě?"

Když nepřišla odpověď, protáhl se až do nákladního prostoru. Bleskurychle všechno prozkoumal. Nad'a napjatě čekala, až se vrátí.

"Nikdo tu není," řekl stroze. "Pokud nejsou v jeho žaludku," ukázal na mrtvý kolos - "nebo v břiše některého z jeho druhů, bouře je zřejmě odnesla kamsi pryč..." Když si všiml, jakou hrůzu jeho slova v Nadiných očích vyvolala, poněkud je zmírnil: "Porozhlédneme se. Možná..."

Nad'a už dál neposlouchala. Jako v tranzu se rozběhla k nejbližší skále. Na volání nereagovala.

Littlecloud vytáhl z vozu pušku a s tichými nadávkami se vydal za ní.

Za chvíli dorazil ke třem svýjejícím se tělům, nad nimiž se Nad'a shýbala. Téměř současně se ve směru od města objevil vrtulník, z něhož se při důkladnějším pohledu vyklubal jeden ze Stingrayů.

Než přistál, stačila už Nad'a zjistit, nakolik jsou zranění vážná. Všichni tři muži krváceli z nespočetných ran, ale jen Cagney měl životu nebezpečná poranění. Starks a Mainland už byli při vědomí, když k nim doběhli vojáci ze Stingraye.

"Čekali jsme na skok, když tu se vynořili jakoby odnikud - celá smečka těch zatracených potvor!"

vysvětloval Minland. "Viděli jsme, jak se blíží, ale kdybychom odstartovali, byli bychom docela určitě ztraceni. Takhle jsme aspoň doufali, že projdou kolem nás... Jenže byli jako pomínutí. Možná cítili blízkost čehosi neznámého. Stačil jsem ještě vyslat hlášení a už jsme si museli chránit kůži. Jednoho jsme odstřelili - ovšem za cenu zlikvidované helikoptéry. Jenom skoku vděčíme za to, že nás ostatní neroztrhali na kusy. Dali se na útěk... Možná taky vběhli do skoku a jsou teď tam..."

Zarazil se, protože teď se konečně dostavil šok.

Nad'a pokývla na oba vojáky a ukázala na Cagneye. "Musí okamžitě do města. Všichni tam musí. Spojte se už během převozu s doktorem Williamsem, aby se mohl připravit na ošetření raněných!"

Bylo jí jedno, že nařizuje něco, co by se stejně stalo. V podstatě si také nikdo nevšímal, co povídá. Ve čtyřech pomohli naložit raněné do Stingraye, který se vzápětí zvedl a vracel se do Las Vegas. Nikdo se v té chvíli nestaral o zásilku z budoucnosti, která musela ležet někde nablízku.

Littlecloud a Nad'a se vrátili zpátky k vozu. Koutkem oka zaregistrovali míhavé pohyby vracejících se mrchožroutů. Littlecloud potlačil nutkání zaplašit je výstřelem. Rychle se vrátili k místu, kde ztratili z očí Jaspéra a dinosaura. Bylo to dost problematické, protože okolí se podstatně změnilo a už cestou se Nad'a zeptala: "Máme vůbec šanci po té písečné bouři najít nějakou stopu?"

Littlecloudovou jedinou odpovědí bylo rozpačité pokrčení ramen. Opravdová bezradnost se jich ovšem zmocnila, teprve když dorazili k onomu místu.

Otisky tříprstých pařátů v písku byly naprosto čerstvé a nedotčené.

Bylo zcela jasné, že tady není něco v pořádku.

"Jak je to možné," zamumlala Nad'a takřka nesrozumitelně a zopakovala: "Jak je tohle jenom možné...?"

Littlecloud si dal ruce v bok. Zadíval se směrem, kterým ukazovaly stopy pštrosího dinosaura.

Prodloužená osa stop prchajícího Ornithomimosaura nemířila k pásu, který se sem časovým skokem dostal z budoucnosti - docela jasně směřovala k Las Vegas!

"Copak měli ti dva klapky na očích?" zeptala se Nad'a nevěřícně, Littlecloud se zadíval k městu, ale nespátral nic podezřelého. Pak řekl odmítavě: "Nene. To by se ten netvor musel celou dobu pohybovat z města pozpátku - je tady jen tahle stopa!"

Nad'a se zvedla a otřela si dlaně do riflí. "Tak mi to tedy vysvětli!"

"Vážně je to třeba?"

"V tomhle naprosto zvláštním případě ano. Jde přece o život dítěte!" Littlecloud rozpráhl paže. "Nemám vysvětlení..."

Nad'a začala nervózně přecházet sem a tam. I ona zanechávala v písku otisky bot. A bylo možné sledovat docela jasně každou otáčku. Její stopa měla začátek a konec. A tím se lišila od stopy Ornithomimosaura.

"První stopu mohl zavát vítr," řekla po krátké chvíli zamyšlení. "Pak by to, co tady vidíme, nasvědčovalo, že Jasper se zase rozjel zpátky..." Littlecloud mlčel.

"Vím, že v tomhle případě je přání otcem myšlenky," ucedila Nad'a, "ale mohlo by to tak přece jen být."

"Odkud by se pak podle tebe vzal tady?" vyhmátl přesně slabé místo Nadiný teorie. "Ta stopa se tady

přece odněkud musela vzít. Jenže ona prostě začíná. Tady, na tomhle místě." Sehnul se a sotva slyšitelně dodal. "Tady by se mohl obrátit..."

"Prosím?" Nad'a pohlédla na stopu, na kterou Littlecloud ukazoval. Jedna dvojice otisků skutečně směřovala od Las Vegas - Nad'a si toho jen předtím nevšimla.

"Teď už mi to začíná připadat jako fantazie," řekl Littlecloud zachmuřeně.

"Pojeďme zpátky." Nad'a měla najednou naspěch.

Littlecloud neodporoval, ačkoliv věděl, že Nad'a doufá, že Jasper už je zase v relativním bezpečí města. Sotva dosedli do vozu, Nad'a navázala vysílačkou kontakt s Las Vegas - a hned přišla střízlivá zpráva. Ne, chlapec se zatím neobjevil...

"Rychleji!" naléhala takřka v tranzu na Littleclouda. Nešlo to tak rychle, ačkoliv pásové vozidlo doslova letělo pouští. "Jeď trochu rychleji!"

Bývalý příslušník vojenského námořnictva se docela dovedl vžít do Nadiných pocitů, a tak ji ušetřil další studené sprchy. V duchu už nevylučoval, že dinosaurus mohl za jistých okolností časový skok přežít.

Zvířata to byla dost houževnatá.

Ale neexistoval jediný důkaz, že Jasper v té chvíli ještě seděl na jeho hřbetě...

Littlecloud zastavil pancéřový vůz přímo na ulici před Martelliovým bytem.

Hrstka lidí se rozptýlila, ale po chvíli vyběhla z domu Jasperova matka. Všimla si, že přijeli.

Littlecloud věděl, že Nad'a se téhle konfrontace bojí více než všech hrůz, které s sebou přinášela tahle doba.

Ale pak se stalo něco, co se občas stává - že se totiž bez zvláštního přičinění zcela bezvýhodná situace najednou vyřeší sama od sebe.

Soňa Martelliová již z dálky volala. "Objevila jsem to až teď!"

Její úleva se zdála zpočátku dost směšná, a i Littlecloud se obával, že si vysvětlila jejich příjezd špatně.

Jasperova matka se totiž chovala, jako by jí přivázeli nazpět ztraceného synka...

"Co jste objevila?" zeptala se Nad'a. Zastavila se.

"Že už je zase tady!"

Littlecloud postoupil o krok dopředu. "Jasper?"

Přikyvovala tak prudce, že to až vzbuzovalo obavy o její krční obratle.

"Já to věděla!" Nad'a si zhluboka oddychla. Padla Soně Martelliové do náruče a docela zapomněla, že ještě před chvílí byla naprosto zoufalá.

Jen Littlecloud se odmítal připojit k všeobecnému jásotu. "Kde je?" pokoušel se překřičet jásot žen.

Soňa se celá šťastná odtáhla od synovy učitelky. "V bytě... ve svém pokoji. Když jsem tam před pěti minutami vešla - byl tam. Ležel v postýlce a spal."

"Dovolte, abych se zasmál!"

"Marcu!"

"Copak? To si z nás ten kluk bude utahovat?"

"Pane Littlecloudě..."

"Mohl bych k němu?" přerušil Jasperovu matku. "Chtěl bych si s ním promluvit - teď hned!"

"Copak mu chcete?" zeptala se Soňa Martelliová. "Nestačí, že je zase tady? Bože, vždyť je to dítě! A vy se chováte, jako by se dopustil kdoví čeho!"

Nikdo jí dosud neřekl, kde se hoch potloukal. Za určitých okolností by Littlecloud rád od podobných kroků upustil. Jenže teď bylo potřeba matce všechno vysvětlit.

"Řekni jí to," vyzval Nad'u. Sonin zmatený pohled zalétl k ní. Nad'a chvíli zaváhala, a pak si dodala odvahy.

"To není možné," zněl vzápětí Sonin komentář. "Tomu nevěřím. Kdepak!"

Nad'a řekla: "Možná byste nás k němu měla pustit, abychom si s ním promluvili. Tady náčelník mu jistě neutrhne hlavu. Jen se tak rád předvádí..."

Soně Martelliové poklesla ramena. "Já tomu prostě nevěřím..."

Ale otočila se a už nebránila, aby ji Nad'a a Littlecloud následovali dovnitř.

Jasper skutečně ležel v posteli a tvářil se jako vzorný chlapec, který klidně spinká. Na nočním stolku dokonce ještě stál hrnek s kakaem a pár sušenek.

Littlecloud chlapcem zatřásl a vzbudil ho.

Hoch ospale zamžoural na dospělé, kteří stáli kolem něj. Tolik pozornosti mu přece jen bylo nepříjemné.

"Proč jsi utekl?" zeptal se Littlecloud tvrdým hlasem.

Jasper zalétl pohledem k matce. Jenže Soňa sklopila zrak poté, co jí Nad'a stiskla ruku.

"Čekám," řekl Littlecloud.

"Neutekl jsem," řekl Jasper vzdorovitě. Pihy jako by se mu rozmnožily - jako by každou další lži nastaly další poruchy pigmentace.

"Utekl jsi," trval na svém Littlecloud. "Seděl jsi na Ornithomimosauru a pokoušel ses dostat do oblasti časového skoku!"

Soňa už to nevydržela a tiše vzlykla.

Nad'a se chopila příležitosti a vyvedla Jasperovu matku ven.

Littlecloud zůstal s chlapcem sám, což se klukovi zcela zjevně nezamlouvalo. "Mami...!"

Dveře se zavřely.

"Pořád ještě čekám!" řekl Littlecloud a zamnul si ruce.

Jasperova pohledu se zmocnila panika. "Nesmíš mě bít," tvrdil. Tak docela jistě to ovšem nepůsobilo.

"Co jsi chtěl v poušti? Děláš často takovéhle... výlety?"

Jasper vehementně zavrtěl hlavou. "Charly se mi splasil! Chtěl jsem se trochu projet... Něco ho vylekalo.

A to, že se mnou utekl..."

"A to ti mám věřit?" Jasper prosebně přikyvoval a ani na něj nepohlédl. "Viděl jsi nás za sebou, že?"

Znova přikývl.

"A pak jsi najednou zmizel... Kde jsi byl?"

"Charly se najednou otočil. A pak se zase rozběhl zpátky. Vás jsem už ale neviděl - vážně!"

"Byli jsme rovnou za tebou!"

"Přesto..."

Littlecloud uvažoval, jestli má smysl zmínit se o oněch stopách. Rozhodl se, že to neudělá. "Jaspere, Jaspere," povzdychl si.

"Zbiješ mě teď?"

Littlecloud se stáhl zpátky ke dveřím. "Zatím ne. Ale přesto ti radím, aby sis to všechno ještě jednou promyslel - a uvědom si taky, kolik starostí jsi připravil mámě a ostatním. Hledaly tě spousty lidí. Co kdyby se tvým přičiněním někomu z nich něco stalo...? Nad tím by ses měl zamyslet." Krátce pokývl a odešel z pokoje.

Soňa a Nad'a ho očekávaly v kuchyni. "No?"

"Doufám, že si to zapíše za uši."

"Příliš optimisticky ale nevypadáš," řekla Nad'a.

"Počkáme," řekl, aby poněkud vyhladil ustarané vrásky na Sonině tváři. "Počkáme prostě, jak dlouho mu lítost vydrží..."

Jejich další cesta vedla do nemocnice - k Mainlandovi a k jeho společníkům, kteří ho doprovázeli při nezdařeném manévru s helikoptérou. Zachmuřený výraz ve tváři bezpečnostního šéfa města ovšem nesouvisel s jeho pohmožděninami.

"Oni se docela zbláznili!" zaláteřil bez jakéhokoliv dalšího vysvětlení.

"Kdo?" zeptal se Littlecloud.

"Ti v budoucnosti!"

"Co se stalo?"

Mainland zprvu jen zavrtěl hlavou. Tišším hlasem pak pokračoval: "Docela nás odepsali - to se stalo."

"A konkrétně?"

Mainland se poněkud smířlivěji podíval na muže, kterému kdysi s oblibou říkal Winnetou. Ale zdálo se, že ho teď na podobné legrácky nadobro přešla chuť.

"Ty to chceš vážně vědět?"

"Copak se mě to netýká?"

"Týká se to všech," řekl Mainland, ale jeho tón zůstal i nadále poněkud zvláštní.

"Tak už konečně spust', " vložila se do hovoru Nad'a, jejíž trpělivost se zřejmě značně vyčerpala při hledání malého Jaspera.

Úsměv na Mainlandově tváři poznamenaný stále ještě poraněními a útrapami, neměl nic společného s humorem nebo dokonce radostí.

"Když mě tady ošetřili, poslal jsem další skupinu na místo, kde se měla objevit zásilka ohlášená Pounderem. Tentokrát dokonce s eskortou a se vším všudy..."

"No a? Copak ta zásilka nedorazila, nebo jak mám chápat tu poznámku, že nás odepsali?" pokračoval Littlecloud.

"Dorazila," opáčil Mainland. "To víš, že dorazila... Bylo to jako u ostatních dodávek: aktivní vysílač nám udal přesnou polohu, odkud jsme si ty věci mohli vyzvednout..."

"No tak proč se potom rozčiluješ?"

Mainlandův hlas nabyl trpkého tónu. "Kvůli podmínkám, na nichž budou závislé další dodávky."

Nenapínal už zbytečně dál a dodal. "Vysílač nevydával jen signály, podle kterých jsme zásilku našli, ale obsahoval i zprávu od Poundera."

"Jakou zprávu?" zeptala se Nad'a, které se to všechno pořád ještě nezdálo natolik mimořádné, aby to omlouvalo Mainlandovo chování.

"Za to, že nás bude i nadále zásobovat, očekává protislužby - a my v podstatě nemůžeme říci ne. Může nás tím pěkně skřípnout - ať chceme či ne!"

"Čím?"

"Copak jsem to neříkal?" Mainlandův pohled se zarazil. "Tam, odkud jsme přišli, patrně nadobro přestali věřit, že bychom se mohli vrátit - takže hledali možnosti, jak vyvážit obrovské náklady, které jsou spojeny s DINOLANDEM, nějakým ekonomickým přínosem. A při tomhle hledání možností si počínali náramně chytře."

Littlecloud a Nad'a uvažovali, co by za tím mohlo být, ale nepřišli na to.

"Nebezpečný odpad," řekl Mainland. "Další časový skok sem přinese kontejnery TN-2000.

Pravděpodobný obsah: vyhořelé palivové tyče jaderných reaktorů a další radioaktivní látky, jejichž poločas rozpadu činí něco kolem milionu let. Ti hošanci našli řešení problému, co s odpadem...!"

O sto dvacet milionů let a několik dní později se Schneider pokoušel vychutnávat slastný pocit, že Pounder odjel.

Jako už tolikrát, když se zdržoval ve stanici, která vznikla z původně malého tábora, ptal se v duchu při procházce, kdo tady vlastně koho sleduje: dinosauři lidi nebo opačně?

Zdokonalené oplocení a zátarasý poskytovaly tak nerušený výlet na prehistorickou faunu a flóru, že člověk nutně získal pocit, že se pohybuje v oboře. Velikost celého areálu přitom často způsobovala, že člověk ztrácel smysl pro realitu.

Schneider se posadil na lavičku a sledoval ruch kolem sebe. Mezitím bylo v areálu obehnaném elektrickým plotem umístěno 300 osob, z čehož asi pětinu tvořili civilisté. Schneider musel vynaložit hodně umu, aby dosáhl toho, že vědeckým vedoucím byl opět jmenován Sondstrup. Pořád tu bylo ono trauma tábora rozdupaného dvěma zdivočelými Tyrannosauri a Schneider to chápal. Současně ho však nenapadal pro tuto funkci nikdo vhodnější. Člověk v této pozici byl sice neustále druhý v pořadí za vojenskými zájmy - ovšem na druhé straně představoval jedinou oporu civilního výzkumu v DINOLANDU.

Od časového skoku uplynuly tři dny ve zdánlivé nečinnosti. Schneider by už vlastně dávno mohl stanici opustit a vyhodnotit naměřené údaje ve své vlastní laboratoři. To, že se i nadále zdržoval v DINOLANDU, souviselo s Pounderovým chováním.

To totiž Schneidera velmi zneklidňovalo. Přivádělo ho to k zuřivosti. Nebyl příliš pyšný (na to už stála celá záležitost příliš mnoho lidských životů), ale vláda přece jen jemu vděčila za to, že vznikl onen fenomén časové nestability. Schneider se cítil odpovědný za každého člověka, který se ocitl v důsledku časového skoku v minulosti. Nemá snad nárok vědět, co se s nimi stalo?

Z počátku s tím nebyly problémy: Provedl výpočty a bez zvláštní výzvy mu řekli, jaké prostředky by měly být oněm trosečníkům poskytnuty.

Celé to tajnůstkářství ho nejen štvalo - začínal mít pořádnou nedůvěru.

Když kolem něj začalo být přece jen příliš rušno, vstal a odloudu se někam na klidnější místo, kde sice nestála žádná lavička, zato tady byla spousta dřevěných beden.

Posadil se na jednu z nich a pokračoval v úvahách. Jen ten, kdo ho neznal, by ho mohl považovat za mrzouta. Ve skutečnosti ho trápil problém, jak by přišel na to, co má za lubem Pounder. Protože jedno mu bylo naprosto jasné: generál něco chystá!

Rozhodně chystá víc, než si jen hrát na milosrdného samaritána!

Jeho chování bylo v tomto směru naprosto jednoznačné.

Schneidera vytrhl z úvah jakýsi hluk a dojem, že slunce bylo zastíněno čímsi rudým. Udiveně vzhledl k obloze a ještě než si stačil uvědomit, co je na věci divného, hluk se ozval znovu. Nedaleko od něj, u beden, se cosi pohnulo.

Asi pětiletý chlapec vyklouzl ze stínu hromady krabic. Dítě! A na rozdíl od Schneidera si ho ještě nevšimlo.

Schneider zareagoval spontánně. Bez ohledu na možné poranění uskočil za nejbližší bednu. Hlavou mu přitom táhly ty nejdivočejší myšlenky.

Jak se mohlo ocitnout uprostřed přísně střeženého areálu malé děcko?

Co v DINOLANDU hledá...?

Ani Pounder přece nemohl být tak nezodpovědný, že by zdejšímu nebezpečí vystavoval neplnoleté děti! Jediným vysvětlením bylo, že se sem ten chlapec dostal s některou z pravidelných dodávek - a možná ani netuší, kde se to vlastně ocitl.

Trpělivě vyčkával, ačkoliv to pro něj byla tvrdá zkouška. Jenže jeho nevyslovené naděje se vyplnily.

Chlapcovy kroky vedly kolem Schneiderova úkrytu!

Stačilo jen ve vhodné chvíli vyskočit a po dítěti chmátnout. A to také udělal.

Chlapec se teď zatvářil stejně překvapeně, jako před chvílí sám Schneider, když ho upozoroval.

Malému se z úst vydral přidušený výkřik.

"Kdopak jsi?" nedal mu Schneider čas, aby se vzpamatoval. "Jak ses dostal...?"

Zbytek otázky nevyslovil.

Stalo se cosi příšerného, co ho docela zhypnotizovalo.

Důvěrně známé prostředí stanice v DINOLANDU najednou zmizelo. Temnota zahalila jako tenounký příkrov jeho i chlapce a současně je oba cosi strhlo do propasti - do jakéhosi tunelu, který jako by neměl počátku ani konce a přesto kamsi vedl!

Sotva si to Schneider stačil uvědomit, bylo po všem.

On i cizí chlapec se ocitli kdesi jinde.

Obloha byla teď purpurově zbarvená a na město dopadl ještě větší strach než kdykoliv předtím.

Pounder jim jako starý mafián učinil nabídku, kterou nemohli odmítnout. Při některém z příštích časových skoků se tady ocitnou kontejnery TN-2000 a bude na zdejších lidech, jak si s nimi poradí!

To bylo více než ignorantství, zlobila se Nad'a. To bylo prostě vydírání a hrubé porušování osobní svobody!

V posledních dnech se opět cítila vyčerpaná v důsledku své nevysvětlitelné vlohy působit jako detektor časových skoků. Nějakou dobu již propadla mylné víře, že si na ony pocity, které ten fenomén provázely, už docela zvykla.

Ted' se jí ovšem opět zmocnil dřívější strach, že přece jen mohlo tehdy, při krátkém okamžiku klinické smrti dojít vinou nedostatečného přísunu kyslíku v jejím mozku k trvalému poškození. Její největší obava, se kterou se nesvěřila ani Littlecloudovi, spočívala v tom, že by se jednou mohla ocitnout ve stejné situaci jako ubohá bezvládná Mizzy.

Od posledního skoku se stále častěji zmiňovala o údajných blížících se dalších, které ovšem počítače nakrmené Schneiderovými vzorci nepotvrzovaly. Nadě už připadalo, že ani není zapotřebí skutečného

časového skoku k tomu, aby její mozek začal pracovat s představou rozkolísanosti prostoru a času...

I dnes se jí to přihodilo ve chvíli, kdy to nejméně čekala. Předpověď časového skoku hlásila na dnešní večer mírnou nestabilitu - a teď bylo teprve těsně po skončení výuky - takže odpoledne!

Na Nad'u to přišlo, když se loudala kolem výběhů Ornithomimosaurů a v duchu se ještě jednou probírala uplynulým dnem ve škole.

Pštrosovití dinosauři, kteří na ni drze vystrkovali zobáky, připomínali Nadě Jaspera, ze kterého se stal poté, co mu Littlecloud pořádně vyčínil, nejhorlivější žák. Přesto se Nad'a nemohla ubránit dojmu, že Jasper i tentokrát něco předstírá, že hraje úlohu, která se od něj očekává a že pravý, skutečný Jasper dřímá kdesi v nitru...

Dál se v myšlenkách nedostala.

Jako příval mořské vlny ji náhle zasáhl pocit nevolnosti. Ještě se stihla přidržet dřevěného plotu, zkroutila se a se svěšenou hlavou začala zhluboka dýchat.

Jsem vážně nemocná, pomyslela si zděšeně. Musím si promluvit s Greenem. Jestli mi někdo může pomoci, pak jedině on. Marc se nesmí nic dozvědět...

Když se po chvíli narovnala, opět se jí zmocnil podivný pocit. Náhodou - jak se domnívala - zabloudil její pohled ke kůlně, která z nevysvětlitelného důvodu najednou přitahovala její pozornost. Téměř jako v tranzu se k ní rozběhla. Uvědomila si to, teprve když už otevírala dveře.

S řinčením spadla železná tyč, která byla o dveře opřená zevnitř.

Onen hluk projel Nadě až do morku kostí a trochu ji probral. Zaslechla hlasy.

Dětské hlasy.

Chvatně se porozhlédla po kůlně, v níž bylo uskladněno seno a všelijaké nářadí. Na protější straně zase vyšla ven.

Děti seděly ve stínu kůlny na zemi v kruhu - jako v indiánském vigvamu. Vylekaně se podívaly na svou učitelku, která překonala poslední zbytky pocitu závratě.

"Co to tady vyvádíte?" Už už měla na jazyku: Nemáte být dávno doma?, ale neřekla to.

Nějak se jí protivilo hrát si i tady na přísnou učitelku, i když od posledního Jasperova kousku měla pořádně pocuchané nervy.

Jasper nebyl mezi těmi šesti dětmi, které na ni pohlédly, jako by právě znesvětila jejich setkání.

Slone! vyplísnila se v duchu. Tohle sice není porcelán, ale přesto bylo dost nešikovné takto se zaplést do nevinné zábavy dětí. Děti si mají pořád o čem povídat a potřebují svá malá tajemství!

"Hrajeme si!" zvolal Dennis s nepokrytou výčitkou. Bylo mu pět a měl - pokud Nad'a věděla - jako jediný z kluků - už malou kamarádku, Jodie, která teď také seděla vedle něj.

"Vědí vaši rodiče, že jste tady?"

Dennis přikývl.

Ostatní přisvědčili.

"...seví, slečno..."

V téhle situaci nemělo smysl snažit se udílet nějaké zákazy. Nad'a omluvně mávla rukou. "Nechtěla jsem vás vyrušit. Klidně si hrajte dál..."

S tím vyšla z kůlny a zavřela za sebou dveře. Další záchvat se dostavil když poodešla přesně deset kroků. Podvědomě pocítila potřebu opět se vrátit k těm dětem se spikleneckými obličejíčky.

S námahou se ovládla a místo toho se opřela o břevna ohrady. A vzápětí to přišlo potřetí.

Rozechvěle čekala na další reakce mozku, ale nic se nedělo. Díky bohu...

Schneider zíral jak ochromený do světla slunce, které se přece jen v jistých detailech lišilo od toho, které svítilo ještě před chvílí. Daleko zřetelnější byla ale zatažená obloha, která měla intenzivní rudé zbarvení, a i vzduch byl cítit jaksi jinak.

Zvláštně. Téměř zápach rozkladu. Staroba...

Ocitl se uprostřed kruhu sedících dětí, které na něj zíraly, jako by byl nějakým zjevením. Děti byly přibližně stejného věku jako chlapec, kterého Schneider pořád ještě držel za kostnatou paži. Teď ho ovšem pod dojmem tolika vjemů pustil.

"Alexandře!" zvolala jedna dívka a natáhla ruku. Alexandře, zarezonovalo Schneiderovi v duchu. Byl ohromen celým tím výstupem.

Nezmohl se na jedinou reakci, když se mu hoch konečně vykroutil a vyklopýtal z kroužku dětí ven. Také Schneider se dal nemotorně do pohybu. Zvedl pravou paži. "Děti...", začal pomalu. Obraz okolní krajiny se mu vrýval hluboce do vědomí.

Vzápětí ho opět zahalila tma. Ponořil se do absolutní černi, která by mohla stejně dobře být smrtí, sténal, svíjel se na zemi - a náhle zíral na holínky vojáka, který si jej prohlížel udiveným pohledem.

"Problémy, profesore?" zeptal se muž, který měl seržantské výložky. Zdálo se, že Schneidera poznal. Profesor jeho však ne. Schneider pochopil, že děti i ona podivná krajina zmizely. Ležel teď na zemi ve stanici uprostřed DINOLANDU. Jen v podvědomí zaregistroval, že obloha měla zase normální modrou barvu.

"Nene." Zavrtěl hlavou a pokoušel se dodat svému hlasu na přesvědčivosti. "Něco jsem ztratil a tak to teď hledám."

"Mám vám pomoci?" nabídl se seržant.

"Ne... Zmizte přece!" Schneider se zpola napřimil. Z očí mu musel seržant poznat, že mu není dobře. Schneider pochopil, že jedinou možností, jak se toho člověka zbavit, bylo chovat se k němu s chladnou přezíravostí, na jakou byl zvyklý. Jakmile mu ta poznámka vyklouzla, proklínal se za ni a pochopil, že ona halucinace mu přece jen zamotala hlavu.

Nebyla to fata morgana, vzdychal bezmocně jeho rozum.

"Prosím, pane?"

Teprve teď si uvědomil, že mluvil nahlas.

"Nic! Já...Ach, nic..."

"Dojdu pro pomoc," řekl seržant. Dotkl se Schneiderovy paže, aby mu pomohl vstát.

Profesor ucouvl zpátky. "Nedotýkejte se mě! Nedotýkat se!"

Zmatek ho neopouštěl. Naopak. Pořád měl před očima obraz domů porostlých bujnými pralesními liánami. Rozbitá okna, rudá obloha, která se rozpínala nad troskami jak baldachýn...

Las Vegas, pomyslel si matně Schneider. To bylo Las Vegas - nebo to, co z něj po pěti letech v pravěku zbylo...

A ty děti?

Ten - Alexandr?

Neslyšel, jak voják šeptal do vysílačky hlášení. Vzápětí přišli a dovedli ho do lazaretního traktu stanice. Nebránil se - nechal se sebou dělat všechno, protože to, co prožil, docela ochromilo jeho schopnost uvažovat.

V těch chvílích mluvil samé nesmysly, a vůbec se nekontroloval.

Brzy toho trpce litoval.

Nadin pohled byl upřen na hnízdo v písku - tam, jako by se nechumelilo, seděl na vejcích Charly, Ornithomimosaurus Martelliových.

Stejně chladnokrevný jako Jasper, pomyslela si s nuceným úsměvem. Ti dva se k sobě náramně hodí.

Vzápětí se otevřela dvířka kůlny. Postupně vycházely děti ven. Z malého dvorku, na kterém je předtím Nad'a našla, nebylo možno odejít jinak, protože celý prostor byl obehnan hustým drátěným plotem.

Pocit nevolnosti a přechodné známky orientace, zmizely. Nad'a se otočila k dětem. "Alexandře!" ujelo jí pak.

Hubený hošík se zastavil. Byl nejstarším z dětí, které se tady narodily. Byl již v matčině těle, když časový skok přenesl jeho rodiče - paleontology Melanii a Burta Dankwartovy do minulosti. Melanie zpočátku o těhotenství neměla potuchy (přehlédla jeho první náznaky). Jinak by patrně nepodstoupila tak značné riziko, že by se se svým mužem usadila mimo hranice města na opuštěné farmě, aby tam pokračovala ve výzkumech. Jako by byl někdo, koho by výsledky jejich práce zajímaly. Teď už ovšem žili pod ochranou společenství a jejich hoch - Alexandr byl vítaným kontrastem k náročným dětem, jako například Jasper Martelli...

"Slečno Bancroftová?" Zastavil se. Jeho melancholický pohled přímo vyzýval k laskavému pohlázení po vlasech. Nad'a Bancroftová si s bolestí uvědomila, že by sama měla určitě také děti, kdyby Allan Hunter nezemřel.

"Předtím jsem tě vůbec neviděla!"

Po Alexandrově tváři přelétl úsměv. "Byl jsem čurat."

To bylo vysvětlení.

"Promiň," usmála se na něj.

Houf dětí prošel kolem ní a Nad'a doufala, že to zrovna teď na ni znovu nepřijde. Poskytla by dětem velice nepříjemnou podívanou.

Počkala, až děti zmizely na ulici, a pak se sama vydala na cestu. Zamířila nejkratším směrem k domu, v jehož třetím patře žili Steven Green a Mizzy. Když pak nahoře zabušila na železné dveře, které Green dodatečně instaloval, byla už zase natolik v pořádku, že měla sto chutí utéct dříve, než někdo vůbec dveře otevře.

Ale vydržela - a Green byl doma.

"Nad'o..."

"Řekla jsem si, že bych se za tebou mohla zastavit..."

"Tos ještě nikdy neudělala," odpověděl bez výčitky.

Přikývla. Měl pravdu. Doposud vždycky navštěvoval buď on ji, nebo se setkávali na neutrální půdě.

Po krátkém, sotva znatelném zaváhání ji pozval dál.

Už na chodbě to podivně páchlo, ale Nad'a neříkala nic. Toho se ujal sám Green. "Nesmíš se divit.

Zkousím právě novou... terapii."

"Na Mizzy?" zeptala se Nad'a.

"V důvěrně známém prostředí, ano..."

Šel napřed a rychle zavřel pootevřené dveře dříve, než jimi Nad'a mohla nakouknout. Pak ji odvedl do jiného pokoje.

"Obstaral jsem si knihy o alternativních způsobech léčení. Však víš. Obchody jsou pořád ještě plné všeho možného."

Nad'a obdivně vzhledla. "Nikdy bych nevěřila, že na tyhle metody dáš."

Drsně se zasmál. "Já bych tomu taky nevěřil."

Poprvé se Nadi zmocnilo podezření, že Green se neujal Mizzy jen z čiré lásky k bližnímu. Zpočátku to možná byl rozhodující důvod. Jenže ten se mohl s postupem času změnit. Proč by teď najednou k ní nemohl cítit víc, ba mnohem víc?

Nabídl Nadě místo v koženém křesle. "Dáš si něco k pití?"

"Whisky by docela bodla."

Povytlhl krátce obočí, ale beze slova jí nalil do jednoduché skleničky, oč si řekla. Když si ji Nad'a brala a pak upila, uvědomila si, jak groteskně vlastně probíhá život v téhle pravěké éře. Na jedné straně byli beznadějně odříznuti od onoho přetechlizovaného spleťového světa třetího tisíciletí po Kristu - a na druhé straně neustále žonglovali s pozůstatky téhle doby. V podstatě se jim tady u dinosaurů dařilo líp než v leckterém velkoměstském kotli budoucnosti, kde říci si o whisky bylo hodnoceno jako něco zcela neslušného.

"Problémy s Marcem?" zeptal se Steven Green.

Aby toto tušení zbytečně neposilovala, zavrtěla hned hlavou, "Problémy se sebou," odpověděla.

Posadil se naproti ní. "Tak to vyklop."

"Jestli přicházím nevhod..." Nechtěla, aby její návštěva způsobila nějaké problémy Mizzy.

"Máme asi patnáct minut. Pak se musím zase věnovat jí. Déle to její kůže nevydrží."

Nad'a polkla otázku, co že nevydrží Mizzyina pokožka. Řekla, co ji trápí. Green znal ony symptomy ještě z doby, kdy společně pracovali v DINOLANDU. Byl tam takřikajíc expertem. Netajil se se svými obavami. "Už jsi byla na vyšetření u doktora Williamse?"

"Proč? Kvůli postupující paranoie?"

"Ale běž! Víš, že nejsi paranoik!"

"A co mi tedy je?"

"Je to mnohem složitější... Ale určitě to nemá vliv na tvé duševní zdraví. Bezpochyby ti to ovšem znepříjemňuje život."

"To tedy ano!"

"Uvažuju o tvém problému už delší dobu," řekl.

Sevřela rty.

"Domnívám se, že tehdy, když tě Frohn zabíjel, proběhl právě v těch chvílích časový skok, jehož vliv změnil struktury ve tvém odumírajícím mozku. Změny, které u živých lidí nenastanou..."

"Pod tím si nedokážu nic představit."

Green se mírně pousmál. "Víme pořád ještě o čase velmi málo," řekl. "Možná mezi ním a tím, čemu říkáme smrt, existuje mnohem větší souvislost, než by se dalo našimi skromnými metodami prokázat." Nad'a do sebe rázem obrátila zbytek whisky a zavrtěla hlavou. "To mi všechno připadá strašně teoretické. To mi nepomůže."

Green pokrčil rameny. "V žádném případě však nemusíš mít obavy. Jsi, pokud jde o myšlení, docela normální, jako všichni kolem..." Zmlkl a tentokrát to byl on, kdo sevřel rty. Nad'a věděla, že Steven pomyslel na Mizzy. Vstala.

"Probereme to někdy jindy. Musím ještě něco vyřídit." Nebyla to pravda, ale neodpustila by si, kdyby ho ještě déle zdržovala. Ať už spočívala ta jeho nová terapie v čemkoliv, Nad'a nechtěla mít vinu na tom, kdyby se něco nepovedlo.

Zamířila ke dveřím. Nepopsatelný zápach byl teď ještě intenzivnější. Nad'a se pořádně nadechla, teprve když se ocitla venku na ulici.

Pohledem zabloudila k obloze, o níž nikdo nevěděl, proč je už několik dní rudá a proč je i v noci zahalena zář hvězd do jakéhosi podivného jiskření. Ale Nad'a stejně jako ostatní tušila, že se možná začíná měnit cosi, co souvisí s časovými skoky a se zásahem lidí do zákonů přírody. Začala tušit, že onou cestou do minulosti problémy neskončily ba naopak, že teprve začaly. Dalším důkazem tohoto faktu byl náhlý poplach, který se ozval na ulici, sotva se vzdálila od Greenova domu jen pár kroků.

Jako bizarní obrovitá vážka se mezi domy objevil jeden ze Stingrayů a z jeho tlampače se ozvalo: "Ženy, děti a nemocní ihned do domů! Všichni bojeschopní muži do zbraní! Současně ze západu a z východu se blíží dvě stáda nedefinovaných dinosaurů! Opakuji, současně....!"

Mainland byl celý popelavý, když ho navštívil Littlecloud. Nemuseli si vyměňovat příliš mnoho slov, aby pochopili, co má ten druhý v úmyslu.

"Pokusíme se vybudovat barikády," zasténal bývalý poručík policie. Pokračoval v chůzi, aniž by se zastavil. Na ulici čekali muži, kteří se bleskurychle ozbrojili.

Littlecloud kráčel vedle Mainlanda. "Jak jsou blízko?"

"Velice blízko," zněla odpověď. "Nikdo neví, odkud se jich bere takové množství. Vzdušná hlídka je objevila teprve před pěti minutami. Hrnou se sem jako medvědi na plástve medu..."

Za jiných okolností by se Littlecloud Mainlandovu příměru zasmál. Ted' měl ovšem jiné starosti. A pak si téměř na protějším konci ulice všiml Nadi. Nechal Mainlanda pospíchat dál a zamával na ni. Zahlédla ho a rozběhla se k němu.

"Děti....!" vykřikla nejprve.

"Všechno v pořádku," uklidnil ji Littlecloud. "Sčítání už je u konce. Žádné dítě nechybí, všechny jsou v bezpečí krytů."

"A co bude s námi?"

"S tebou vůbec nic! Ty hezky půjdeš k ostatním a počkáš, až bude po všem!"

Nad'a naklonila hlavu stranou. "Chlapská záležitost, co?"

"Prosím tě," povzdychl si, "jen žádné odmlouvání."

"Chlapi!" Nad'a se prudce otočila a zamířila k budově, která byla přebudována na kryt. Odevšad k ní proudily davy lidí. Každý věděl, co má dělat.

Překvapen celkem snadným vítězstvím odběhl Littlecloud k asi padesátce lidí, kteří se shromáždili kolem Mainlanda a přijímali jeho instrukce.

V jejich blízkosti přistál Stingray a kopilot křičel další informace: "Jsou to Therapodové, pane!" hlásil takřka bez dechu. "Coelurosauři! Nestačili jsme je spočítat, jen odhadujeme. Je jich tolik! Minimálně stovka! Blíží se ze dvou stran, jako by nás chtěli vzít do kleští..."

"A je jisté, že míří na nás?" zvolal někdo.

Mladý pilot helikoptéry přikyvoval. "Naprosto!"

"Kolik času nám ještě zbývá?" zeptal se Mainland.

"Pár minut - nanejvýš pět..."

Do přítomných jako když udeří blesk. "Vrat' se na palubu!" otočil se Mainland ke členovi posádky helikoptéry. "Oba další Stingraye ať hned také odstartují! Pokuste se ta stáda nálety rozptýlit a případně je obrátit jiným směrem!"

Littlecloud s Mainlandem nečekali, až bude rozkaz proveden, ale hned přiskočili k ostatním mužům, kteří začali na obou stranách ulice budovat barikády. Vozy, pro něž už nebyla ani kapka pohonných hmot, byly vršeny na sebe. Benzín byl příliš vzácný, než aby se jím mohlo plýtvat na obranné účely. Oheň by ovšem aspoň po jistou dobu malé Coeluridy zadržel.

Barikády vznikaly i v bočních uličkách mezi jednotlivými domy. Ted' se vyplatil onen branný výcvik, který Mainland dříve organizoval v pravidelných intervalech a který někteří lidé přijímali s nevolí a reptáním. Už za pár minut vznikla provizorní hradba a v přízemních bytech, které byly schválně neobývané, se v oknech jako ve střílnách usadili muži s odjištěnými zbraněmi.

Osádky Stingrayů hlásily všechny shodně, že stádo se nedá ve svém divokém postupu ani zastavit, ani odvrátit jiným směrem.

"Chovají se jako vztekli, pane!" končila aktuální zpráva.

Mainland spustil vysílačku, kterou udržoval kontakt nejen se Stingrayi, ale i s ostatními obránci. Pokývl na Littleclouda. "Coeluridové nám nikdy nedělali problémy. Pokládal jsem je za býložravce..."

"Já to taky nechápu, ovšem na druhé straně jsou mi milejší než stejně početná horda Deinonychů. Možná jen ztratili orientaci a otočí se, jakmile uvidí barikády..."

"Tvé slovo necht' vyslyší Manitou," zavrčel Mainland. "Přesto však zůstává otázka, co je tak poplašilo..."

Přestali mluvit, protože u vraků aut najednou nastal pohyb.

Jakési hemžení.

Navršené vozy by pro Coelurosaury, měřící sotva metr, měly za normálních okolností představovat dost vysokou překážku.

Ovšem nebylo to tak.

Jak se ukázalo, dokázali tihle téměř křehce vypadající plazi velice mrštně skákat.

Ve volné přírodě je dosud téměř nikdo nepozoroval a tím záhadnější bylo, že se objevili v takovém počtu.

"Nestřílet!" nařídil stísněně Mainland vysílačkou. Dalo se tušit, že leckterého muže svrbí puška v ruce.

"Počkáme, jak se budou chovat."

Littlecloud mírně přikývl. Ani jemu by se nezamlouvalo nesmyslné hromadné vraždění vyplašených zvířat. Přesto byl ovšem realistou a věděl, že Mainlandův rozkaz je dvousečná zbraň. Ted' ovšem jeho pozornost upoutali Coeluridové, kteří jako nekonečný proud přeskakovali hromadu navršených aut a pokračovali pak dál v úprku vpřed.

V jejich chování bylo cosi nepřírozeného, příšerného.

"Jako by nejprve museli sondovat," pronesl Mainland nahlas to, co si Littlecloud říkal zatím jen v duchu.

Postupně se skutečně na tomto konci ulice objevilo na padesát dinosaurů, z nichž část tvořili i Ornithopodové, na opačném konci ulice byla situace podobná, jak vyplývalo z došlých hlášení vysílačkou.

Pak náhle příval ustal.

Všechna zvířata se zarazila. Malé hlavičky na esovitě prohnutých krcích sebou nervózně škubaly sem a tam. Většina Coeluridů měla od konce ocasu po čelisti asi dva metry. Ve vzpřímené pozici měřili asi metr šedesát. V jejich momentálně strnulé pozici se míhaly vzduchem jejich metrové ocasy, jako by se i ony podílely na větření nepřítele.

"Tohle není panika," zamumlal Littlecloud rozmrzele. "Copak takhle vypadají zvířata v panice?"

Mainland neodpověděl.

"A vztekli, jak to kdosi pojmenoval, taky nejsou," pokračoval dál. "Mají nějaký plán. Plán, který zatím neznáme..."

"Bud' zticha!" zasykl Mainland. "Vylekáš tím svým žvaněním lidi ještě víc, než jsou."

Pozoruhodné bylo už to, že neodporoval obsahu Littlecloudových slov. Apačovi to prozradilo, že Mainlandovy myšlenky se ubírají přibližně stejným směrem. Jenže poručík sledoval jinou strategii. Littlecloud zaslechl, jak přikazuje Stingrayům - jejich nejsilnějším zbraním - aby se také zatím chovaly zdrženlivě. Pravděpodobně chtěl zabránit zkratovitě reakci dinosaurů, kteří se za pár minut dali opět do pohybu. Ocas jim přitom mávaly sem tam.

"Rozdělují se," řekl kdosi vzadu.

Jako tažení nějakým neviditelným řetězem postupovali po obou stranách ulice. Byl to skutečně strašidelný pohled, když se pak uprostřed bloku spojili s druhým stádem, jako by k němu odedávna patřili.

Stovka drobných tvorů vyzbrojených mohutnými zuby teď hlídkovala ulicí, jako by patřila jim!

"Ústup!" nařídil Mainland najednou. "Další patro!"

Vydal povel, aby se ostatní zachovali stejně.

Shora pak zakrátko sledovali, jak se první Coeluridové přiblížili téměř až oknům přízemních bytů.

"Možná prostě odtáhnou dál, když nenajdou nic zajímavého," odvážil se kdosi opět vyslovit prognózu. Sotva to dořekl, bylo jasné, jak se mýlí. Teď se totiž ukázala Mainlandova taktika nezasahování jako chyba.

Osudová chyba.

Tříštění skla bylo slyšet až sem na jejich hlídková stanoviště tak zřetelně, jako by se ti malí rafinovaní tvorové přiblížili až sem. Následovalo tříštění tabulí oken a Littlecloud si všiml, jak Mainland ještě více zbledl, když zvolal "Do prdele!" pak dal - ovšem už příliš pozdě - příkaz střílet na Coelurosaury.

Většina z nich už totiž byla v domech - nedosažitelná pro Stingraye vznášející se vysoko na obloze. Ty mohly svou ničivou silou dávno rozhodnout.

Předtím.

Nad'a odvrátila pohled od napjatých tváří dospělých, kteří se tísnili v krytu a namísto toho se zadívala do dětských tvářiček, v nichž se strach zračil jen tu a tam.

Zněl přitlumený hovor. Okamžitě však ustal, když se dokonce i přes silné stěny ozvaly první výstřely. Tu se i ve tvářích dětí objevil strach. Nad'a krátce spočinula pohledem na Jasperovi, který se krčil vedle matky. Soňa Martelliová se vyhýbala Nadině pohledu, jako by se pořád ještě styděla za lži svého syna. Opodál seděl Alexandr s matkou - Melanií Dankwartovou. Vypadal zralejší a rozumnější, než kterékoliv dítě tohoto věku, které kdy Nad'a viděla.

Ale na tento fenomén si již zvykli. U každého z dětí, které se narodily tady se projevovala jistá zvláštnost, jež rozhodně nebyla pouhým dojmem. Vypadalo to, jako by časový skok změnil v lidech něco, co se projevilo už v příští generaci. Kam to povede? pomyslela si Nad'a. K novému typu člověka - nebo snad k ještě větší propasti mezi rodiči a dětmi, než jakou známe dosud?

Trhla sebou, protože zaslechl nový, silný hluk. Přicházel ode dveří. Così se snažilo proniknout dovnitř a mělo to takovou sílu nebo váhu, že se dokonce i nesmírně silný portál prohnul dovnitř.

Několik lidí vykřiklo a ještě pevněji k sobě přivinulo děti. A Nad'a si teď mnohem jasněji uvědomila, že v poslední době si všichni zvykli chovat se tak, jako by všechna ta nebezpečí zdejšího prostředí neexistovala.

Zapomněli, že jako lidé nemají v této epoše co pohledávat, že se tady v historii vývoje přírody neměli vyskytovat.

Když se pak dveře pod dalším úderem roztrhly, bylo už na všechny úvahy pozdě.

Vzniklým otvorem se dovnitř vsunula hlava - ne sice velká, přesto ale odpornější než všechno, co dosud Nad'a viděla. Hlava se rozhlížela po obětech. Zákeřná očka přejížděla po postavách žen a dětí sedících v úkrytu.

Nad'a bezděky ten pohled sledovala - a teprve teď si uvědomila, co jí celou dobu jaksi v podvědomí vadilo: Někdo chybí!

Mizzy a Steven Green!

Lékař mohl pomáhat někde venku, ale Mizzy byla příliš bezmocná, aby se dokázala prosadit sama.

Přinejmenším ona tady měla být...!

Portál se konečně prolomil pod vnějším tlakem.

Místnost krytu se stala léčkou.

Nad'a dlouho neuvažovala, proč nejde pomoc. Rozhodně vytáhla ze skříně v koutku pušku - ostatní nebyli schopni ani toho.

Střela s ohlušujícím hřmotem vylétla z hlavně, zasáhla dinosaura do krku a povalila ho. Okamžité se hrnuli další. Bylo jich tolik, že ani zbraň v Nadulých rukou, která takřka bez ustání chrlila smrt a zmar, nic nezmohla.

Zaslechla výkřiky a v dýmu ze střelného prachu viděla, jak se k ní potácí obrysy postav. Zbraň jí cosi vyrazilo z ruky.

Bezbranná zírala do chřtánu, z něhož ji ovanul odporný zápach rozkladu.

"Ne!" vykřikla Nad'a v marném pokusu otočit se a utéci. "Ach, néé-éé...!"

Její poslední myšlenka patřila dětem. A pak bylo po všem.

Sklo bylo tlusté nejméně deset centimetrů a táhlo se po celé délce chodby. Jeho slitina poskytovala ochranu před veškerými dosud známými druhy záření, ale uniformovaného muže, který se díval do země haly, přece jen zamrazilo. Zakuklené postavy v ochranných kombinézách dávaly tušit, s čím se tady manipuluje.

"Nevypadáte tou úlohou příliš nadšený, plukovníku..."

Poudnerův hlas přiměl Straitera, aby se odvrátil od dění v hale. Žulová generálova tvář nepřipouštěla pochyb o tom, jakou odpověď od svého podřízeného očekává.

Straiter ovšem neměl v úmyslu odporovat. "Převzal jsem tu úlohu jak to zcela neutrálně nazýváte, jen proto, abych pokud možno minimalizoval očekávané škody!"

Pounder tiše zaklel. "Jsem tady patrně obklopen lidmi se vznešenými úmysly," řekl nebezpečně tiše. "Ale запиšte si za uši, plukovníku, komu sloužíte!"

Straiter snesl pohled muže, který disponoval po prezidentovi Spojených států zřejmě největší vojenskou silou západního světa. V jistém směru - a o tom byl Straiter přesvědčen - Pounder prezidenta dokonce předčil, protože bylo sporné, zda je generál ochoten poskytnout otevřeně všechny své vědomosti člověku, jemuž podléhal.

"Vím moc dobře, komu sloužím!" řekl Straiter. "Své zemi a lidem, kteří v ní žijí. Možná právě proto nedokážu pochopit, že se zašlo až tak daleko..."

"Zelenou dal sám prezident," řekl Pounder a znělo to skutečně jako omluva.

Straitera to přesto neuspokojilo. "A od koho přišel ten návrh?" zeptal se.

Pounder neodpovídal. Ukázal za Straitera na zem v hale. "Prachobyčejný kontejner," pokoušel se ho uklidnit. "Je to pokus, nic víc. Myslím, že stojí za to riziko. Uvažte, co můžeme získat!"

Straiter ani nemusel sledovat Pounderovu nataženou ruku, aby věděl, co tam generál vidí. "Takže vy si taky myslíte, že je to riskantní," poznamenal.

Pounder přikývl. "Nepatrně." Jeho úsměv byl stejně d'ábelský, jako myšlenka, která se za ním skrývala. "Je to docela jednoduché: pošleme tyhle kontejnery TN-2000 na vzdálenost celých sto dvaceti milionů let do minulosti. Lidé tam od nás dokonce dostanou k dispozici auto, které jim umožní ten odpad zavézt tam, kde s ním nikdy neprijdou do styku. I tehdy existovala spousta propastí, jeskyní a podobných míst, která zajistí izolaci vůči okolnímu prostředí."

"Zapomínáte, že tektonická aktivita v rané době křídové byla mnohem výraznější než dnes - a i dnes se nacházíme v relativně nebezpečné oblasti!"

Pounder se podíval, jako by chtěl vzápětí vybuchnout. Ale stejně klidným tónem, jako by Straiterova námitka vůbec nezazněla, pokračoval dál: "Takže ti lidé tam někde ten kontejner uloží a my se pak

pokusíme vypátrat, co z něj po sto dvaceti milionech let zbylo." Položil Straiterovi ruku na rameno a téměř bolestivě mu ho sevřel. "Ujišťuji vás, plukovníku: pokud přetrvá nějaké nebezpečí až do naší doby, nebudeme časovými skoky posílat žádné další kontejnery! Nebudeme přece riskovat, že se sami zamoříme!"

"Ne," řekl Straiter. Odporoval Pounderovi a nechtěl mu dopřát ani sebemenší zadostiučinění. "Sami ne..." "Takže si rozumíme?"

"Rozumíme si," řekl Straiter nevýrazně.

Hned poté, co se dozvěděl, k čemu ho Pounder hodlá zneužít, se pokoušel vyjednat si termín ve Washingtonu, ale dosud se to nepodařilo. Smutné bylo, že Pounder měl všude v rozhodujících orgánech své lidi, kteří jeho politiku podporovali.

Musím to zkoušet dál, říkal si v duchu Straiter, jinak budu mít jednoho dne černého Petra já. Já sám. I Hirošimu a Nagasaki každý spojoval jen s člověkem, který vynalezl bombu nebo snad ještě s piloty, kteří ji na japonská města shodili. O vládě, která k tomu dala příkaz, se dnes nikdo ani slovem nezmiňuje...

"Dobrá." Pounder přikývl. "Neprodleně vám budou sděleny přesné údaje o místě.

Dvě hodiny poté, co Pounder odešel, doprovázel Straiter tajný transport s nebezpečným nákladem do Nevadské pouště.

Když dorazila zpráva o útoku na kryt, Littlecloud už to vedle Mainlanda nevydržel. Všude v domě, všude na ulicích, kudy procházel, se bojovalo.

Apač se každým krokem, kterým se pohyboval od jednoho místa skýtajícího úkryt k druhému, ujišťoval, že v tomto prostředí nikdy lidé nenajdou dokonalou ochranu. Mohou zdokonalovat poplašné systémy a stavět barikády, ale příroda si vždycky najde skulinku.

Problémem bylo město samo, pochopil naprosto jasně. Mezitím se dostal do palby jednoho ze svých vlastních lidí a musel počkat, až se nervózní střelec vzpamatuje a uvědomí si svůj omyl.

Problémem bylo Las Vegas.

Kdyby se do minulosti nedostalo právě tohle město - symbol lidské nabubřelosti, možná by si všichni lidé zde uvědomili svou nedostatečnost a mnohem usilovněji by bojovali o přežití!

Jenže - uvažoval Littlecloud - kdyby nebylo Las Vegas, pak by v téhle době nepřežil asi jediný člověk...

Ať to obracel jakkoliv, nedocházel k žádnému kloudnému závěru.

Za pokus by stálo i docela o tom přestat uvažovat. A přesně to Apač učinil, když se před tím na dohled objevil kryt. Slyšel ještě, jak Mainland nařizoval Stingrayům, aby bránili ochranný prostor, v němž se zabarikádováli nejslabší jedinci jejich společenství a čekali, až bude po všem. Ale když se teď přiblížil, viděl dveře vyražené. Dva z po zuby ozbrojených válečných strojů stály uprostřed mrtvých ještěřů, kteří sebou ještě šhubali.

Vzduch zvířený rotory zavál k Littlecloudovi typický pach smrti. Littlecloud viděl, že zbraně odvedly svou práci, ale současně pochopil, že se to stalo pozdě. Jako by se najednou ocitl na planetě s

několikanásobně větší přitažlivostí - ztěžkly mu nohy. Každý krok byl pro něj utrpením, a když chtěl vstoupit do krytu, vypoťácel se odtamtud voják s očima vytřeštěnými tak, že zřejmě nic neviděl. Narazil na Littleclouda, se zasténáním ho od sebe odstrčil a vrávorál kolem něj ven.

Chování toho muže, který už viděl, co se stalo uvnitř, Littlecloudovi neusnadňovalo postup dál.

Nadřa, projelo mu náhle hlavou.

Její jméno ho napadlo jako první, ale měl na mysli vlastně všechny, kteří se domnívali, že tady najdou ochranu.

Za vylomenými dveřmi čekalo přítmí, na něž si oči musely nejdříve zvyknout. Littlecloud se vpoťácel do místnosti a na nic nečekal. Narazil do zakrvaveného těla Coelurida, který se ještě reflexním pohybem snažil chmatnout Littlecloudovi po noze, ačkoliv mozek už měl zcela zničený a nemohl vysílat žádné povely. Střela mu rozštípla lebku. Littlecloud ani nemusel uhýbat. Ještě se svalil na zem dříve, než se čelisti stačily zaklesnout do vetřelce.

Littlecloud pokračoval původce zdejší spouště. Každým krokem očekával, že narazí na oběti těch

ještěřů.

To, co ovšem spatřil pak, ho málem připravilo o rozum...

"Přisahám. Když jsem tam vešel, nebyl tam už nikdo... Nikdo! Myslel jsem, že ta bestie je všechny..."

Voják zmlkl. Opřel se o kabinu Stingraye a dychtivě popotáhl z cigarety, kterou mu nabídl Littlecloud a také mu ji zapálil. V namodralém dýmu vypadala mladíkova tvář stále tak napjatá, jako by spatřil nepopsatelnou hrůzu.

Littlecloudovi se ulevilo, a tak mladíkovi nic nevyčítal. Jeho pohled zabloudil k Nadě, která se starala o oběti útoku na kryt. Zaslechla poslední slova a zamířila k nim.

"Doufám, že ode mne nikdo nečeká vysvětlení," povzdychla si. Littlecloudovi se současně zdálo, že vidí v Nadiných očích ještě pořád strach. "Já vůbec nedokážu říct, co se vlastně stalo. Vím jenom, že se ta bestie hrmula na mě - a pak jsem zřejmě ztratila vědomí... Když jsem se zase probudila, viděla jsem tebe..."

Littlecloud věděl, že tohle líčení událostí nemůže odpovídat skutečnosti. Jenže podobně vypovídal každý, koho se až dosud ptal.

"Toho Coelurida jsi zabila ty?" zeptal se.

Nad'a pokrčila rameny.

"Ne, to jsem byl já," ozval se voják. "Když jsem vešel do krytu, ta bestie ještě žila. Hned se na mě vrhla, jenže já byl rychlejší.

"A vy už jste ženy a děti také neviděl?" zeptal se Littlecloud už po několikáté.

"Ne! Přisahám vám, že tam nebyl nikdo! Nikdo!"

"Co ty na to?" obrátil se Littlecloud k Nadě.

"Je to směšné," řekla s nuceným klidem. "Ale vzhledem ke stresu, kterému byl ten člověk vystaven, docela pochopitelné. Vždyť..."

"Já nefantazíruju!" vykřikl voják. "Kdy už to konečně uznáte?"

Littlecloud se ho pokoušel uklidnit tím, že mu nabídl další cigaretu.

Pomohlo to.

Ovšem k vyřešení záhady tak odlišných pozorování se tím nepřiblížili ani o píď. Z líčení ostatních matek vyšlo najevo, že v úděsu spatřily pouze ještěře, kteří se vevalili dovnitř. Když se všechno zdálo ztracené, lehly si na zem a spatřily obrysy jakési postavy potácející se dovnitř - zřejmě vojáka, který pak dinosaura zabil. Proč ten ovšem ženy ani děti neviděl, nechápaly stejně jako Nad'a. Už podle množství výpovědí bylo nutno usuzovat na to, že zachránce těch, kteří byli v krytu, se prostě musel zmýlit.

Nedobrá povídka ovšem zůstávala i nadále.

Boje na ulicích trvaly až do večera a ni pak nebyli zdaleka všichni Coeluridové zabiti nebo zahnáni.

Napočítáno bylo třiaadvacet mrtvých ještěřů - zbytek se ještě z velké části ukrýval v domech a čekal na novou příležitost.

Mainland vyhlásil výjimečný stav. Jeden z bytelnějších domů byl prohledán od sklepa po půdu. Když bylo zjištěno, že je "čistý" byly ve vyšších patrech umístěny rodiny. Příštího dne se mělo začít s hledáním dinosaurů.

Již předtím byl ovšem učiněn objev, který vyvolal všeobecné zděšení: Horda dinosaurů se usadila nejen v ulici, ale i u ohrad, které patřily vlastně již k dalšímu bloku!

Z Ornithomimosaurů, chovaných jako domácí zvířata, nepřežil jediný. Stopy naznačovaly, že byli rozsápáni a pak odvezeni kamsi pryč.

Toho večera už nikdo neměl zájem zjistit, kde probíhá ona příšerná hostina...

Večerní soumrak poněkud přitlumil rudé zbarvení oblohy, ale nikdo se neodvažoval doufat, že by se nach příštího dne neobjevil znovu.

"Kam chceš ještě jít?" zeptal se Littlecloud, když neklid vyhnal Nad'u ještě jednou na ulici, kde hlídkovali ozbrojení muži i po setmění. Boj si dosud vyžádal jednoho mrtvého a několik raněných.

Oheň plápolající uprostřed neobděláného pole ozařoval fasády domů a vrhal na ně strašidelné stíny. Měl zadržet Coeluridy a poskytnout hlídkujícím mužům trochu tepla ve studené noci. Někteří se ovšem

obávali, že světlo spíše přiláká další bestie.

"Chci se podívat po Stevenovi a Mizzy," řekla Nad'a. "Nebyli v krytu."

"A to říkáš až teď?"

"Nemusí to nic znamenat," odpověděla. "Steven je člověk, který si umí poradit. Má byt až ve třetím patře a je pořádně zajištěný."

Littlecloud mlčel. Pak řekl: "Doprovodím tě!"

"To doufám..."

Littlecloud si nabídl pušku a vzal hrst nábojů, které si strčil do kapsy bundy bez rukávů. Petrolejová lampa, kterou nesla Nad'a, je měla chránit před tím, aby si je někdo spletl s dvojicí dinosaurů.

Ulice se na rozdíl od minulých měsíců podobala bojišti. Z různých stran se ozývaly výkřiky. Všichni se navzájem znali, ale nálada byla špatná.

Nad'a byla ráda, když dorazili k několikaposchodovému domu, v němž přebývali Steven Green a Mizzy. Nad'a celé odpoledne uvažovala, co to vlastně vedou za život, nemohla se zbavit vzpomínky na poslední rozhovor s Greenem, ačkoliv si nic jiného nepřála.

Littlecloud ukázal zdviženou hlavní pistole do třetího patra, kde za oknem svítilo světlo. "Jsou tam. Možná bychom je neměli rušit..."

Nevěděla, proč ji právě v téhle chvíli napadlo, že o svých zdravotních problémech nepromluvila s Littlecloudem, ale právě se Stevenem. A tak zavrtěla hlavou a rozhodně řekla. "Zůstaneme."

Dole stačilo jen zmáčknout kliku. Dveře na schodiště nebyly zamčené.

Ačkoliv nikde nebyly stopy po ničení, které by nasvědčovalo přítomnosti Coeluridů, Littlecloud pro jistotu zajišťoval každý úsek schodiště, po němž stoupali. Byl zde poprvé. Možná právě na to myslel, protože když se zastavili před železnými dveřmi, po tváři mu přelétl podivný výraz. O Mizzy se staral tenkrát, když se sem dostali Nad'a a Green se sérem. Nad'a se domnívala, že od té doby ztratil jakýkoliv kontakt na ženu, jež vinou oné sebevražedné nemoci přišla o všechny své známé. Nepocházela zrovna z nejlepšího prostředí, ale nikoho by ani nenapadlo ji proto zatracovat.

Všem bylo Mizzy líto.

Bylo by snad lépe, kdyby soucit nebyl tak veliký...

Nad'a zaklepala, jak to dnes již jednou udělala. Světlo petrolejky proměnilo schodiště v betonovou jeskyni.

"Říkal jsem ti, že budeme rušit," poznamenal Littlecloud. Neustále ostražitě svíral karabinu.

"Neslyší nás. Sám jsi viděl, že se uvnitř svítí. Je tam!"

"Možná je, ale nechce otevřít..."

Nad'a se nedala odradit a opět zabušila pěstmi do dveří. Schodištěm se ozvalo temné bušení jako gong. "Steven...!" Nic.

Ticho za dveřmi jako by bylo absolutní.

"Tady něco nehraje," řekla Nad'a. I Littlecloud musel připustit, že má pravdu. Odstrčil Nad'u stranou a několikrát bouchl pažbou pušky do kovových dveří. Ten hluk by vyburcoval i medvěd z zimního spánku.

"Možná jenom na chvíli někam odešli..."

"Kam? Nenechá přece Mizzy samotnou."

Na Littlecloudovi bylo vidět, že jsou mu konkrétní, hmatatelné problémy mnohem milejší než něco takového. Tázavě pohlédl na Nad'u. "Co chceš dělat?"

"Vylomit ho," kývla směrem k zámku. "Musíme ho vylomit a podívat se dovnitř. To by nám nikdy neodpustil, jestli tam nebude a jestli to naše vysvětlení..."

"Uvěři," přerušila ho. "Mohl bys ten zámek rozstřelit?"

"Chceš, aby nás zabila odražená kulka?"

"Je nějaká jiná možnost?"

Nasupeně přikývl, protože tušil, že ji od jejího záměru neodradí. "Zůstaneš tady, já to zařídím!"

Strčil jí karabinu do ruky. Její protesty neměly šanci, že budou vyslyšeny.

"Buď a nebo," zavrčel. "Já už se pár kroků probiju, ale jestli si myslíš, že tě tady nechám bezbrannou..."

Myšlenku, že by se Nad'a mohla vydat s ním, úplně ponechal stranou.

Odhadl ji správně.

Když odešel, zůstala Nad'a stát s pocitem naprosté prázdnoty. I petrolejku tady nechal. Posadila se vedle ní na chladnou zem, zadívala se na dveře a přála si, aby měla rentgenové oči.

Proč Steven neotevřel?

Co se stalo?

S Coeluridy to souviset nemohlo. Sem žádný z oněch agresivních ještěřů nezabloudil. Ale co pak?

Littlecloud se vrátil o pár minut později se dvěma Mainlandovými lidmi. Měli s sebou plynové svářečky a okamžitě se pustili do práce.

"Tady to za chvíli bude strašně smrdět," varoval Littlecloud. "Bude líp, když počkáme dole..."

Stačilo mu pohlédnout na Nad'u a ani nemusel čekat na souhlasnou odpověď. Nad'a mu hned vrátila karabinu a pozorovala teď se založenýma rukama, jak se muži pustili do dveří bytu.

"Stejně je to šílenství," zamumlal mezitím Littlecloud.

Že měl pravdu, se ukázalo, jakmile byla překážka odstraněna.

Vojáci sbalili náradí. "Stačí?" zeptali se.

Littlecloud neměl nic proti tomu, aby odešli. Celá ta věc mu byla jaksí trapná. Poděkoval jim. Když se otočil, byla už Nad'a v bytě.

S nadávkami pospíchal za ní.

Venku se vzdalovali muži s lomozicím těžkým náradím.

Nad'a chvatně přebíhala ode dveří ke dveřím vedoucím z chodby velkého bytu.

"Počkej...!"

Nereagovala. Přesto vzápětí zůstala stát jako přimražená, takže Littlecloud ji mohl dohnat.

Okamžité spatřil, co se stalo.

Přišli pozdě - o několik hodin pozdě.

Lékař a psycholog Steven Green objímal paži Mizzy ležící v posteli. Dalo se už pouze vzdáleně tušit, že Mizzy byla kdysi člověkem. Místo pokožky měla tělo potažené jakousi šupinatou, vlhce se lesknoucí hmotou. Přikrývka jen nedostatečně zakrývala její tělo, které prodělalo neuvěřitelnou mutaci. Jen obličej ještě připomínal ženu, kterou kdysi byla, ale i v něm bylo cosi neznámého, cizorodého.

Nad'a si přitiskla k ústům zavřenou pěst. Přesto se jí z hloubi prsou vydral přidušený sten.

Bylo naprosto jasné, že ti dva jsou mrtví, ačkoliv ani Green, ani Mizzy neměli žádná zranění. Měli otevřené oči a jakoby zírali na dveře.

Littlecloud Nad'u odtáhl pryč a musel k tomu vynaložit veškerou sílu.

"Já tady přece už dnes byla..." koktala. "Mluvila jsem s ním a on se choval jako vždycky... Mluvil o nějaké terapii, kterou zkouší s Mizzy..."

Littlecloud nevěděl, co říci.

Chvíli ještě s Nad'ou v bytě zůstali. Náhle jako by odevšad vanul ledový chlad. Nakonec to byla Nad'a, která naléhala, aby odešli.

Vyrozuměli doktora Williamse. Přijel okamžitě.

O něco později vyšlo najevo, že Green podal v tabletkách nejprve Mizzy a pak sám sobě rychle účinkující jed.

"Tohle přece tou terapií nemyslel!" Pro Nad'u byl tenhle akt zoufalství naprosto nepochopitelný. "Právě on stál vždycky nad věcí! Byl tak silný...!"

"Některé lidi holt poznáme, až když je pozdě." Littlecloud věděl, že jí momentálně nemůže poskytnout pražádnou útěchu.

"Byl tak silný..." opakovala.

Littlecloud zůstal celou noc s ní a držel ji v náručí. Ke svému zděšení měl neustále před očima obraz oněch dvou mrtvých, kteří leželi v objetí.

Věčném.

"Patrně jste nečekal, že se shledáme tak brzy," řekl Pounder, když vešel do profesora příbytku ve stanici.

Schneider zaregistroval horko, které se mu nemilosrdně vkrádalo do vnitřnosti.

"Žádám vysvětlení!" řekl a ze všech sil přitom potlačoval vztek. "Vykazují mě ze všech důležitých oblastí, jako bych byl..."

"Bylo mi řečeno, že jste nemocný a že se potřebujete zotavit," přerušil ho generál. "Zhroutil jste se. Copak vám musím připomínat, jak jste pro nás důležitý, Schneidere? Příliš důležitý, než abyste se nám tu uštvál. Vemte si pár dní volna. Po tu dobu vás budou zastupovat vaši nejbližší spolupracovníci. Jakmile se vrátíte, pustíte se do nových úkolů s ještě větším elánem..."

Znělo to upřímně. Ale Schneider, kterého už den drželi jako zajatce v nemocničním traktu DINOLANDU, měl dost času k uvažování.

"Nepřehánějte tak moji chvilkovou nevolnost," odsekl útočně. "Co vám skutečně napovídali? Ano, Sondstrup mě nesměl navštívit..."

Pounder zavrtěl shovívavě hlavou. "Vy pořád za vším vidíte intriky."

Schneider to přešel.

"Jsem tady, abych vás požádal o nejnovější prognózy časových skoků - abych vás o ně ještě jednou požádal. Mou písemnou žádost musíte mít už nějakou dobu na stole..."

"Ještě jsem se k tomu nedostal."

"Chápu. Také tvrdím, že je chybou starat se o všechno osobně. Pověřte tedy své lidi. Potřebuji ty údaje velice naléhavě."

"Poslední předpovědi přece sahají až do přespříštího týdne. Copak vám to nestačí?"

"Ne."

"Plánujete snad almužny na příští čtvrtletí?"

"Uhodl jste." Pounder se usmál a bez vyzvání se posadil na židli vedle Schneidera. "Ale když už jsem tady: promluvme si o tom chlapci."

Pocit hořkosti se v Schneiderových vnitřnostech ozval znovu. "Takže kvůli tomu..." zamumlal.

Pounder klidně čekal.

"Odkdy vás zajímá fantazírování - no jakpak jste to řekl - nemocného člověka?"

"Nesmírně mě zajímají všechny historky, které souvisí s DINOLANDEM a s minulostí..."

Schneiderův mozek horečně pracoval. Pokoušel se zrekonstruovat, co všechno v prvním vzrušení vyrazil. Ale nepodařilo se mu to.

Zdálo se však, že lidé v lazaretu měli mnohem lepší paměť. Pounderova další slova prozradila, proč ho tolik zajímá Schneiderova sugestibilita.

"Víte, že není důvod, proč přede mnou tajit cokoli z toho, co se vám přihodilo," řekl mírně. "Měli bychom o tom mluvit, i kdybyste třeba jen seabemín zapochyboval o tom, že to není fantazie! Mluvil jste pořád o jakémisi dítěti, se kterým jste se dostal do minulosti... Do Las Vegas..."

Schneider usilovně přemýšlel. "Směšné, co?"

Pounder zavrtěl hlavou. "Povězte mi všechno! Možná spolu snáze posoudíme ten údajný výmysl vašeho mozku."

"Co si od toho slibujete?" Schneiderova nedůvěra zatím stále měla převahu.

Generál se předklonil a tiše zašeptal: "Vy to nechápete? Byla by to senzace."

Profesor váhavě přikývl. "Měl jsem čas o tom přemýšlet."

"No a?"

"Možná to nebyl jen přelud..."

"Ale?" V Pounderových očích se zajiskřilo, jako by do nich najednou vjela elektřina.

Musím o tom s někým mluvit, pomyslel si Schneider. Od oné události měl pocit, že se zalkne tím tlakem, který nikde nenacházel ventil.

"Já nevím."

"Měl jste pocit, že jste opustil stanici?" zeptal se Pounder.

"Ano..."

"Jak to vypadalo tam, kde jste se ocitl?"

Schneider si jazykem olízl okoralé rty. "Zvláštně. Obloha byla..."

"Jaká?"

"Rudá!" Schneider cítil, jak mu je zatěžko mluvit i po tom, co se k tomu odhodlal.

"A dál?"

"Viděl jsem... domy porostlé liánami. V dálce obrovskou pyramidu..."

"Egypt?" zeptal se Pounder změněným tónem.

"Ne. Myslím, že to byl Luxor..."

Generál se na židli opřel a hlasitě vydechl. Znal jméno onoho luxusního kasina postaveného v devadesátých letech minulého století. "Takže přece jen Las Vegas..." zamumlal.

Schneider zvedl ruce a promnul si spánky. "To není možné, musel jsem se stát obětí halucinace!"

"Ten kluk," naléhal dál Pounder. "To on vás tam odvedl. Jak?"

"Pokoušel jsem se ho zadržet. Dítě v DINOLANDU... Bylo to absurdní a současně dost znepokojivé. Chytl jsem ho - a najednou jsem nebyl tady, ale tam. Uprostřed kroužku dalších dětí. Kdesi v Las Vegas..."

"Kdyby to byla pravda."

Zdálo se, že Pounder už Schneidera nevnímá. Pohled měl upřený kamsi do dálky. V té chvíli se pohyboval někde ve svých představách a snech.

Schneidera se okamžitě zmocnila původní nedůvěra.

"Co chcete provést?"

Generál se prkenně zvedl. "Nejprve vše zvážit. Nic se nesmí uspěchat."

Neurčil blíže, co má na mysli.

"Nevezmu si dovolenou, kterou mi doporučujete," pokusil se profesor naposledy o navázání hovoru.

"V pořádku."

"A ty výpočty?"

"Ty počkají, Schneidere, ty počkají. Ještě se ozvu."

Schneider proklínal své nutkání vypovídat se. Byl si teď jist, že Pounderovi naletěl.

Na malém hřbitově bylo pohřbeno už několik mrtvých, kteří zahynuli zde v prehistorické epoše.

Pečlivě udržovány a ošetřovány byly i hroby těch lidí, kteří neměli rodinu ani známé. Jen se upustilo od zvyku ukládat mrtvé nejprve do rakví a pak pohřbívat do země.

I Mizzy a Steven Green byli uloženi k věčnému odpočinku pouze v šatech. Jednoduchý dřevěný kříž se tyčil z čerstvě navršené zeminy ve stínu několika jehličnatých stromů, které na rozdíl od listnatých dřevin přečkaly změnu klimatu.

Nad'a cítila nutkání rozplakat se, ale pak nemohla.

Nenašel se ani dopis na rozloučenou a ani žádná stopa, která by vysvětlovala motivy tohoto činu. Steven Green Mizzy i sebe prostě zbavil života.

Mainland byl také zdrcen. Po pohřbu je poprosil, aby šli s ním do jeho kanceláře. Ukázalo se ovšem, že jeho špatná nálada souvisí i s dalšími chmurnými událostmi.

"Ozval se Pounder," řekl. "Dnes ráno jsme vyhrabali vysílačku s kazetou, kterou namluvil."

"Co chce?" zeptal se Littlecloud.

"Oznamuje, že s příštím časovým skokem sem dorazí první kontejner..."

"Takže on to myslí vážně."

"Ty jsi snad o tom pochyboval?" Mainland se divoce zasmál. "Ten lotr to vždycky myslí náramně vážně!"

"Na kdy je ohlášen další skok?" zeptala se Nad'a a nedokázala skrýt, že kromě smutku cítí i notný strach.

"Už na zítřek," informoval ochotně Mainland. "Propočty se shodují s našimi vlastními prognózami."

Nad'a smutně přikývla. Neprozradila, že kromě toho, že se sem dostanou kontejnery se smrtícím obsahem, má ještě zcela osobní důvody, proč se obávala každého dalšího skoku. Jediný, s kým o tom mohla otevřeně promluvit, si vzal dobrovolně život.

"Pak už nám tedy vážně nezbyvá ani čas, abychom signalizovali svůj nesouhlas," řekl Littlecloud.

Věděl, že Mainland hned po první Pounderově zprávě o chystané zásilce radioaktivního odpadu odeslal následujícím časovým skokem protestní notu. To, že generál ani náznakem na toto poselství

nezareagoval, mohlo znamenat dvojí: buď se ona zpráva opatřená obvyklými pípacími vysílači ztratila, anebo byly všechny námitky prostě ignorovány.

Každá zpráva, která se časovým skokem dostala z minulosti do budoucnosti, podléhala Pounderově cenzuře. To, co nechtěl zveřejnit, nedostalo se nikdy ke sluchu či zrakům veřejnosti - a zřejmě ani k vládě ne.

"Zpráva ukrytá do láhve zalité v jantaru a umístěná někde daleko Las Vegas by měla patrně větší šance, že ji někdo najde. Rozhodně větší šance, než cokoli jiného!" ozval se zachmuřeně Mainland.

"Takže jsme vydáni napospas libovůli jediného člověka." Littlecloud skepticky pokýval hlavou. "Alespoň doufám. Ještě horší by bylo, kdyby za tím vším vězeli lidé jako náš prezident a Pounder jen plnil jeho příkazy."

"V každém případě bych tě chtěl poprosit, abys mě zítra doprovodil. Velice rád bych tě měl s sebou, až pro ten kontejner pojedou..."

Littlecloud už spontánně přikývl, když Nad'a s neobvyklou naivitou namítla. "Není to nebezpečné?"

Na rozhodnutí to ovšem nemělo pražádný vliv.

Ožily nemilé vzpomínky, když se vzápětí nato nahnuli k Mainlandovi rozrušení rodiče. Jakmile spatřili Nad'u, matka se hned obrátila na ni: "Jodie zmizela!" zvolala. "Naše malá je pryč...!" A propukla v pláč. Celá ta věc náramně připomínala události kolem zmizení Jaspera Martelliho. A tak se dalo i vysvětlit zasténání, které se současně vydralo z úst Littlecloudovi i Mainlandovi.

"Zmizela odkud?" zeptala se Nad'a.

Vyučování se dnes nekonalo. Rozhodli se počkat, až bude definitivně jisté, že i poslední Coeluridi jsou vyhnáni nebo pobiti.

"To nevíme," řekl otec, který působil podstatně klidnějším a věcnějším dojmem. "Dnes jsme se mohli vrátit do bytu. Byla doma ve svém pokojíku. A tam jsme ji viděli naposledy. Jenže, copak je možné děti uvažovat na řetěz? Už toho i beztak prožívají až až. Mnohem víc, než ty jejich dětské dušičky snesou. Před pár minutami jsme zjistili, že u sebe v pokojíku není..."

Mainland nařídil prakticky stejné kroky, jako při hledání Jaspera. Tentokrát se alespoň nemuseli obávat, že Jodie ztropí nějaký výstup.

"Byly u Jodie na návštěvě děti předtím, než zmizela?" zeptala se Nad'a. Vzpomněla si na kroužek hrajících si dětí, který objevila za kůlnou u výběhů, když tam ještě výběhy byly.

"Ne," řekla matka. "Proč se ptáte? Máte snad potuchy, kde by to dítě mohlo být...?"

"Víte, že už má přítele? Samozřejmě to není nic vážného..."

"Dennise?" Krátký záblesk naděje v kulaté tváři opět pohasl. "Tam jsme se ptali nejdříve. Nechtěli jsme vyvolávat zbytečnou paniku..."

Za chvíli došla zpráva, která vyvolala bezradnost. Jodie nebyla nalezena, ale jeden z lidí, kteří pracovali na odstraňování škod napáchaných Coeluridy něco spatřil. Pracoval poblíž domu, v němž bydleli Jodiini rodiče a viděl, jak z něj odcházejí nejprve rodiče a po několika minutách i dívka.

Jodie až po rodičích...

"Pokud se ten muž nemýlí, musela se někde schovat," řekl Mainland.

"Proč by to dělala?"

Na tuto otázku nedokázal zmateným rodičům dát nikdo uspokojivou odpověď.

"Děti jsou už holt takové," řekl Littlecloud.

Ta slova v Nadině nitru zarezovala a vyvolala zvláštní pocit. Poprvé si velmi zřetelně uvědomila, že přece není možné, aby si jen ona sama všimla, jak odlišně se jejich děti vyvíjejí ve srovnání s dětmi tam, odkud přišli jejich rodiče - z přítomnosti.

Nikdo ovšem otevřeně nehovořil o tom, že tyto děti - a je jim nanejvýš pět let - už vlastně nejsou dětmi, ale malými dospělými.

Ani sama Nad'a nebyla v tomto směru výjimkou.

Něco se na nás valí, pomyslela si a ani netušila, jak blízko je pravdě...

Nemohla usnout.

Hlavou jí toho vířilo příliš mnoho. Stevenova sebevražda... Zmizení dívky, která se pořád ještě neobjevila...

Před dvěma hodinami bylo přerušeno bezvýsledné pátrání. Nikdo se nevzdával rád, ale bylo nesmyslné prohledávat v noci domy, které se z velké části podobaly spíše rozvalinám.

Bylo to nesmyslné a nebezpečné.

Ted' už bylo ovšem po půlnoci a z dálky se tu a tam ozvaly zvuky pravěkého pralesa. Většinou bylo jediným zvukem v ložnici Littlecloudovo oddechování.

Nad'a mu téměř zazlívala, že v takové situaci dokáže usnout. Ale stačil jen pohled na jeho vláčnou pokožku a smyslně se vlnící svaly, které ozařoval hebký plamen dohořívající svíčky, a všechno bylo odpuštěno.

Byl to zvláštní muž. Pouhá inteligence by jí po ztrátě Huntera nestačila, to si Nad'a zcela otevřeně přiznávala. Potřebovala někoho, s kým by mohla o všem nejen mluvit, ale s kým by se mohla také plně oddat rozkoši.

"Nikoho lepšího než tebe jsem ulovit nemohla, Apači," zašeptala v návalu něžnosti.

Pokusila se natáhnout ruku a pohladit ho.

Zarazila se, protože zaslechla nový zvuk.

Zvláštní na něm bylo, že nepřicházel zvenčí a že ho nevydal ani Littlecloud.

Přicházel ze skříně.

O tom nebylo pochyb. Její šepot vyplašil cosi ve vestavěné skříně bývalého hotelového pokoje! Bylo zcela jasně slyšet šustění šatů pověšených na ramínkách.

Zarážející ovšem bylo, že Nad'a předtím, než si šla lehnout, ve skříně hledala onu noční košilku, kterou ted' měla na sobě a která se Apačovi tolik líbila. A tehdy si ve velké a přehledné skříně ničeho nevšimla...

"Marku..."

Nahnula se a opatrně jím zabloumala.

Nemusela se moc namáhat. Littlecloud zřejmě vždy spal jen jedním okem.

To zašustění ve skříně však neslyšel, pomyslela si Nad'a. "Pořád ještě nejsi unavená?" zareagoval a ospale přitom zamžoural.

Nečekal na odpověď a pod přikrývkou se k ní bleskurychle přitulil. Vysvětlil si tedy celou věc náramně špatně.

Nad'a se spontánně také přivinula a roztouženě cosi zašeptala.

Pak ho ale odstrčila.

"No tak!" Její protest ho přiměl pouze k omluvnému posunku.

Vyskočila z postele a jedním skokem se ocitla u skříně.

K Littlecloudovu úžasu otevřela prudce obě křídla dveří skříně.

Bývalému příslušníkovi námořnictva se na několik vteřin v obličejí usadil překvapený výraz. Pak ho vystřídal stud, který ho přiměl k tomu, aby si rychle přetáhl přes boky přikrývku.

Obličej ve skříně kromě pochopitelného úleku vyjadřoval především zklamání.

Dokonce i Nad'a, která před chvílí převzala iniciativu, na několik vteřin docela pozbyla řeč.

"Jodie...!" vyklouzlo jí.

Malá dívka, kterou všichni hledali, sklopila zrak - ani ne tak provinile, jako spíše rozpačitě. V jistém smyslu se velice podobala Jasperovi ve chvíli, kdy ho přistihli.

"Co tady děláš? Jak ses sem vůbec dostala?"

Nad'a natáhla ruku. Dívka ji uchopila a nemotorně se vyškrábala ze skříně. Měla na sobě tytéž věci, jejichž přesný popis jim večer dala matka.

Jakoby na povel se dívka rozběhla. "Mami, tati..."

Littlecloud se zavinut do přikrývky odebral do vedlejší místnosti, kam ho sledovala Jodie pozorným pohledem. Když se pak vrátil oblečený, ztratila o něj zájem.

Nad'a zavrtěla hlavou, když ji napadla ztřeštěná myšlenka, co tady mohla Jodie hledat. Už několikrát se během vyučování ptala na věci související se sexem a zpočátku tím Nadě připravila problémy. Ovšem od chvíle, kdy si Nad'a uvědomila, že všechny z oněch čtyř či pětiletých dětí jsou myšlenkově na úrovni minimálně dvakrát starších, připadalo jí snazší odpovídat na tyhle otázky. Poradila se s rodiči a vymyslela

odpovědi, které neprozrazovaly zbytečně příliš, ale také příliš mnoho nezatajovaly. Kupodivu ovšem nikdo zatím - s výjimkou Jodie - žádné vysvětlení nežádal...

"Hned tě zavedeme k mámě a tátovi," řekla Nad'a přísně. "Nejprve však chci slyšet, cos tady chtěla!" Littlecloud nehodlal zasahovat. Byly mu dost trapné už jen samotné prosebné dívčiny pohledy.

"Nic," vytáčela se Jodie. Dlaně si zabořila do kapes kalhot.

"Tak ty nám nemáš co říci?"

"Chci domů."

"Tam uslyšíš podobné otázky - možná ještě mnohem nepříjemnější."

Jodie mlčela. Zdálo se, že nemá strach. Nechtěla prostě prozradit, jak a proč se ukryla v bytě své učitelky.

Když Nad'a zjistila, že Jodie hodlá i nadále zarytě mlčet, šla se obléci.

Rodiče ještě nespali, když se ztracená dcera opět vrátila domů. Namísto zaslouženého výprasku se omezili na dojemné scény opětovného shledání.

Když si Nad'a vzala stranou matku, aby s ní promluvila o podezření, které pojala, dostala velmi odměřenou odpověď. "Puberta? Víte vy vůbec, co povídáte? Moje malá přece není nijak předčasně vyspělá? Jodie je teprve čtyři a půl roku! Co vás to napadá...!"

Littlecloud, který z celé té věci pochytil jen velmi málo, cestou zpět nadával. "A zase jedna noc v pytli! A za pár hodin se mám vydat s Mainlandem pro ten kontejner..."

Nadě nebylo vůbec do žertování. I ona už uvažovala o příštích hodinách - a o tom, jak blížící se časový skok asi přečká ona sama.

Atmosféra doznala jisté změny. Mnohem citelnější než v předchozích dnech. Cosi znepokojivého ovšem probíhalo na úrovni, kterou nebyly schopny zaznamenat ani supercitlivé přístroje na palubě Stingraye. Littlecloud se přimhouřenýma očima díval dolů. Nízké hory jednotlivě roztroušené kolem Las Vegas pod nimi mizely a narůstal pocit čehosi neskutečného.

"Měl jsem příšerný sen," řekl Mainland polohlasem. "Naštěstí se nesplnil."

Littlecloud věděl, že poručík nepřímo mluvil o Jodie, a neměl sebemenší chuť vyslechnout si i podrobnosti Mainlandova snu o osudu toho dítěte.

Namísto toho rozpráhl paže a řekl: "Tohle tady je děsný sen."

Nebylo třeba mluvit konkrétněji. Každý ze šestičlenné posádky, k níž po dobu této akce patřili i Littlecloud a Mainland, věděl, co tím myslí.

Všichni muži tísňící se v kabině helikoptéry tušili, že situace se v posledních dnech stále více přiostruje. Útok Coeluridů jen na krátkou dobu odsunul do ústraní hlavní nebezpečí, které si při tomto letu opět jasně uvědomili. Nadílka, kterou ohlásil Pounder, nenechávala nikoho chladným.

Mainland také zatím neoznámil, co se má s nebezpečným kontejnerem TN-2000 stát. Byla tedy docela na místě otázka pilota helikoptéry. "Kam ten krám odvezeme?"

Mainlandovo odkašlání svědčilo o jeho nerozhodnosti. "Možností je několik," řekl vyhýbavě a v jeho hlase zazněl - více, než to měl v úmyslu - vztek nad ignorantstvím, s nímž se lidé v budoucnosti postavili k jejich protestům.

"Od té doby, co jsme se tady ocitli, proběhlo mnoho tektonických pohybů," přisadil si Hillerman, který se letu rovněž účastnil. "Nejen otřesy času... Tohle není zrovna bezpečné místo pro uskladnění jedovatého odpadu."

"O tom už zřejmě uvažovali i lidé kolem Poundera," vložil se do debaty Littlecloud. "Problém je zřejmě v tom, že DINOLAND má svůj protějšek právě tady a nikde jinde na zeměkouli, kde by to asi bylo mnohem bezpečnější! Jsou patrně ochotni podstoupit riziko, které je s tím spojeno."

Zdálo se, že ani Hillerman, ani nikdo z ostatních se s tímto stavem věci nehodlá spokojit.

"Samosebou," dodal jeden z jeho kolegů. "Protože je to v prvé řadě naše riziko!"

Let probíhal chvíli mlčky. Purpur oblohy naplnil záhy kabinu a jako jemný závoj zbarvil přístroje i tváře lidí. Helikoptéra zamířila k pravěké vegetaci, která se zřejmě již dlouho neudrží. Přesný rozsah oblasti zasažené skokem ovšem nedokázal nikdo odhadnout. Za několik minut nastane neuvěřitelně kontrastní

změna: namísto pralesa se tady ocitne poušť - místo dinosaurů se objeví kaktusy...

"Určení polohy, pane!" ohlásil pilot, který se jmenoval stejně jako jeden z prezidentů: William Frazer. Co tím myslel, bylo jasné, když pohlédli na rovinu, nad níž se helikoptéra vznášela s takovou samozřejmostí, jako by neexistovala síla, která by ji mohla z oblohy strhnout.

Frazer udržoval kurs nad terénem, na němž bylo i pouhým okem patrné, že už jednou prodělal časový skok.

"Jestli to někdo dokáže vysvětlit, okamžitě se ozvěte," řekl Mainland.

Jeho pohled se upíral ke stádu, jež se shluklo v džungli asi čtyři či pět mil odtud. Všechna zvířata patřila bez výjimky k jedinému druhu: několikatunové, až deset metrů dlouhé příšery, jejichž drápy a ostré zuby naháněly lidem stejnou hrůzu jako jeho větší bratr Tyrannosaurus Rex.

Nikdo předtím nikdy neviděl takové nahromadění nebezpečných šelem. Okamžitě oživly vzpomínky na nedávný, téměř vojensky organizovaný útok na Las Vegas.

Littlecloud zvedl paži. "Prosím, pane učiteli!"

"Co to má znamenat?!" zařval Mainland.

"Chtěl jsem se přihlásit..."

"Doufám, že řekneš něco kloudného."

"Jako vždycky." Littlecloud se nedal vyvést z míry. "Vypadají, jako by se srocovali."

Mainland mávl rukou. "Ale proč se chovají tak divně? Vypadá to skoro, jako by se radili."

Tentokrát to byl Mainland, který musel strpět ironické pohledy.

"Dávají se na pochod," ohlásil Frazer.

"Časový skok," řekl kdosi právě tak hlasitě, aby překřičel hluk rotoru. "Cítí zřejmě, že se blíží časový skok. Jsou z toho nervózní..."

"Vystoupejte výš, Fraze!" přikázal Mainland ve snaze získat zpět autoritu.

"Výš, pane?"

"Jak jsme se domluvili!" přikývl Mainland. "Ale držte se, proboha, na správné straně!"

Littlecloud si ho přeměřil skeptickým pohledem. Na tenhle nápad přišel Mainland. Hypermoderní Stingraye byly zkonstruovány tak, že mohly vystoupat až do nejřidších vrstev atmosféry. Otáčky rotoru se daly zvýšit natolik, že ani ve výškách, které byly normálně dostupné pouze pro trysková letadla, nehrozilo nebezpečí zřícení. Mainlandova logika byla celkem přesvědčivá: Domníval se, že tam budou moci uniknout bouři doprovázející časový skok. V tak řídkých vrstvách atmosféry právě pro nedostatek vzduchu žádné bouře vzniknout nemohou.

Za normálních okolností.

Všichni na palubě vrtulníku o záměru věděli a schválili ho. A Littlecloud nechtěl být výjimkou. Přesto se na celou akci díval velmi skepticky.

Když helikoptéra začala úžasnou rychlostí stoupat, krajina pod nimi jako by se propadala kamsi do hloubky.

"Otáčejí se - směrem k Las Vegas," řekl Frazer drsným hlasem, když už tato podrobnost byla sotva patrná.

Mainland se sehnul k vysílačce a podíval se na hodinky. "Může to vypuknout každou chvíli," řekl. Hmátl vedle mikrofonu a uchopil místo něj těžký automatický zaměřovač. Přes něj se podíval dolů a viděl teď terén mnohem detailněji, než kdyby se díval jen pouhým okem.

"Zatraceně!" zanačoval o chvíli později. "Ti jsou ale rychlí...!"

"Co se děje?" zeptal se Littlecloud, kterého nakazil Mainlandův vzrušený tón. "Dinosauri?"

"Ženou se k hranici!" potvrdil poručík. Nemusel ani dodávat, kterou hranici má na mysli. Mužům přeběhl po zádech mráz. Coeluridi byli úplnými beránky v porovnání s rozběsněnými Allosaury! Pokud skutečně nabrali kurs na Las Vegas a dorazí tam...

"Dolů!" zasípal Mainland, aniž by odložil zaměřovač.

"Cože, pane?" Frazer se bezradně porozhlédl po ostatních.

"Udělejte, co přikázal," zasykl na něj Littlecloud. Zdálo se, že jako jediný chápe, proč Mainland tak náhle změnil plán. "Níž!"

"Ale - skok...!" vydechl Hillerman.

"Zapomeňte na skok - ale ne tak docela!" řekl Mainland teď už neobyčejně klidně. "Frazere, sestupte na pět set stop a vy, Hillermane, to do nich napálíte! Přinut'te je otočit se!"

Nastal neklid.

Každému bylo jasné, co považoval Mainland za nutnost ještě naléhavější než vlastní bezpečí: stádo Allosaurů už téměř překonalo dýmící pás zeleně. Už jen malá vzdálenost je dělila od oblasti, které nemohl dosáhnout žádný ze známých fenoménů - protože tenhle kousek země už byl jednou přenesen.

"Oni vážně útočí na město!" zasténal Hillerman. "Pane, vždyť oni..."

Littlecloud mu ze zadu položil ruku na rameno, a tím ho umlčel. "Udělejte, co říká poručík! A rychle!"

Hillermanovy ruce sevřely řídicí páku odpalovacího zařízení. Uklidnil se a plně se soustředil na zadanou úlohu.

Vzápětí zaměřovací optikou vypálil do stáda řítících se kolosů tři střely.

Zadržet je se mu však nepodařilo a kritická vzdálenost další výstřely znemožňovala. To zjistil i Mainland.

"Konec vyjednávání!" vykřikl.

"Postřílejte je! Nasad'te nejtěžší kalibr. Ty bestie se nesmí dostat do města!"

Nejtěžší kalibr by byl schopen srovnat se zemí menší město.

Hillerman se dál neptal. Bleskurychle zadal do palubního počítače nové údaje. K tomu, aby zmáčkl spoušť, se už ale nedostal. To, co se pro nedostatek přesnějších pojmů označovalo jako časový skok, bylo rychlejší.

Těsně před Stingrayem - tak blízko, že osádce helikoptéry se zdálo, že stačí jen natáhnout ruku, aby se toho mohli dotknout - jako by náhle vznikla trhлина v prostoru.

Frazer vykřikl, když si uvědomil, že se přiblížil k onomu místu příliš blízko.

Vzápětí po sobě se semlely věci tak rychle, že muži na palubě si ani vše pořádně nestačili uvědomit.

Lišta rotoru, která se dostala do jiskřícího pole myriád elektrických částic, byla tam, kde se otřela o silové pole, prostě odříznuta. Stačilo pár metrů, a helikoptéra by byla rozříznuta vejplů.

Létající pevnost se vzápětí zakymácela, ale poryv vichřice, která se současně zvedla, ji zahnal z dosahu smrtících energií a proměnil Stingray v hračku rozběsněných živelů.

Helikoptéra se notnou chvíli zmítala sem a tam.

A pak začala padat jako kámen k zemi.

"Spojení přerušeno!" zvolal člověk u vysílačky. "Zdá se, že mají vážné problémy. Poslední, co hlásili..."

Nad'a to zaslechla a v podvědomí všechno pochopila, ačkoliv ji zaměstnávaly vlastní problémy. Prsty se zaryla do materiálu opěradla, kolem koutků jí škubalo a najednou se celé její tělo roztřásl jako osikový list.

V podvědomí už takřka nevnímala chabou oporu otočné židle.

Marku, pomyslela si. Marku, pomoz mi, prosím...! Nenechávej mě samotnou. Hunter a Steven jsou mrtví...

Představa, že by v těchto chvílích mohl přijít o život i Littlecloud, ji docela zbavila schopnosti vnímat.

"Všichni... zemřou," vysoukala ze sebe koktavě. Předklonila se tak daleko dopředu, že se na židli převrátila a spadla na zem.

Natáhl se k ní ochotný pár rukou. "Nad'o...?"

Svíjela se pod dojmem dobře míněných doteků, stejně jako bolestí, která jí pronikala tělem.

"Všichni... mrtví...!" vykřikla ještě jednou sípavě. "Všichni."

Schneider se vrátil do plně computerizované centrály stanice v DINOLANDU v Sondstrupově doprovodu. Tady se sbíhala všechna vlákna a odtud ho vykazovali, jak už předtím zjistil. Jeho oznámení, že se chce podílet na sledování nejbližšího časového skoku, Pounder chladně smetl ze stolu!

Generál i nadále poukazoval na Schneiderovo narušené zdraví. Jejich rozhovor mezi čtyřma očima jako by se nikdy nebyl konal.

Profesor se už už se skřípěním zubů podvolil, jenže před chvílí ho navštívil Sondstrup a sděloval mu onu

příšernou novinu, kterou se dozvěděl.

To už se Schneider nedokázal ovládnout. Přítomnost generála Poundera, který trůnil uprostřed ostatních pánů v uniformách a jako jediný ze všech v tom zmatku působil naprosto klidným dojmem, nijak nezmenšovala podezření.

"Ach, páni profesori!" pozdravil onen mocný muž a pokynul vojákům, kteří se vetřelcům zavěsili na paty. "Jdete pozdě. Bohužel..."

Schneider se před ním zastavil se zkřiveným obličejem a skutečně vypadal, jako by chtěl nejvýše postaveného člověka v armádě zbít. Sondstrupova tvář vyjadřovala bezmezné zoufalství a nebylo těžké uhodnout, že lituje, že svému kolegovi vůbec něco řekl.

"Takže vy to přiznáváte?" Schneiderův hlas zaburácel až do posledního kouta místnosti, do které se určitě vešlo více než dvacet lidí. Stěny byly posety monitory. Dost značnou plochu zabíraly nejmodernější holografické projektory, jejichž prototypy se zde zkoušely.

Všechno tady v podstatě patří vládě - to pochopil nejen Sondstrup, ale jistě i Carl Schneider. Jediné pravomoci, které mohli civilní vědci uplatnit, spadaly do morální oblasti. Bylo ovšem sporné, zda takovými argumenty mohli ovlivnit lidi, jako je Pounder.

"Co tím míníte?" zeptal se Pounder naprosto přehlížeje vzrušení, které kolem něj zavládlo. "Že už je po tom skoku? Proč bych to neměl přiznat? Mezi námi: o nic jste nepřišli, když jste uposlechli mou dobře míněnou radu a nebyli jste u toho."

"Dobře míněnou radu," zopakoval Schneider rozhořčeně. Ukázal na potměnělý monitor před generálem.

"Ukažte mi to! Chci to vidět. Máte přece určitě záznam..."

"Milý Schneidere..."

"Nejsem žádný váš milý Schneider!" vykřikl. "Chci vědět, jestli jste vážně tak chladnokrevná bestie, která jde i přes mrtvoly!"

"O čem to mluvíte?" Pounder stále ještě nedával najevo žádné hnutí mysli, kromě - jak Schneider předpokládal - předstírané nechápavosti.

"O civilizačním odpadu toho nejhoršího druhu, který chcete podstrčit těm, kteří se proti němu nemohou bránit! Víte vy vůbec, co tím můžete způsobit? Jaký dopad na nás mohou mít mutace z minulosti?"

"Od koho to máte?" zeptal se Pounder.

"Je to tak důležité?"

"Vyzrazení tajemství je vždycky důležité," byl poučen, jako by to byl jediný sporný bod v celé té věci.

Schneider s úžasem pochopil, že Pounder už tím bezděky učinil doznání. Jeho pohled bloudil po místnosti a všude viděl jen obrazovky, které zůstávaly i nadále aktivní. Ukazovaly však jen záběry pralesa.

DINOLAND se zřejmě opět rozrostl o dalších pár čtverečních mil.

"Ukažte mi, co jste provedl těm lidem v minulosti, vy bídačku..."

Pounder ho zastavil posunkem masité ruky. "Nevíte, co říkáte, Schneidere. Mohl bych vás postavit před válečný soud."

"Tak to zkuste!"

Když generál zavrtěl hlavou, oči mu žhnuly démonickým žářem. Nikdy předtím nevypadal nepřístupněji a nelidštěji. A i když si to Schneider přiznával velice nerad, v této chvíli měl z toho člověka strach. Úžasný strach, jaký ještě nikdy z nikoho neměl...

Vzbudilo ho přitlumené zasténání a on měl zprvu dojem, že vyšlo z jeho vlastních úst. Jenže to sténání se ozývalo všude kolem. Vyplňovalo rozbitou kabinu vrtulníku a znělo jako sbor duchů, kteří nemohou ani do nebe, ani do pekla.

Duchové, pomyslel si Littlecloud, ti mi tak ještě chyběli.

Další zvuk, který pronikl kulisou hluku, oslovil jeho instinkt. Littlecloud se pokusil otevřít víčka ztěžklá jako cent. Nevěděl, jak dlouho takto ležel v bezvědomí. Věděl jen, že po téhle srážce bude muset pojem bolest definovat docela jinak.

Nepodařilo se mu otevřít ty zatracené oči, přestože syčení a chřestění hada ho nutilo k tomu, aby něco udělal! Chřestýše by poznal i v tom nejhlubším komatu. Vyrostl s těmihle potvory. Jednou ho dokonce

pokousaly, jenže to byla naštěstí nablízku pomoc a sérum. Jenže na nic z toho se teď spolehnout nemohl. Bylo by fajn, kdyby se pro změnu teď pohnuli i ostatní. Sténání hochů byl jen začátek. Jen velký Manitou ví, jestli od nich může čekat víc. A pokud se Manitou rozhodne povolat svého bojovníka k sobě... Konečně se mu podařilo oči otevřít na docela úzkou šterbinu. Littlecloud zahlédl, jak Mainlandovi, který právě také přicházel k sobě, leze po těle jedna z těch šupinatých bestii. Mířila nahoru, rovnou ke krční tepně.

"Nehýbat se!" procedil skrze zuby. "Zůstaň v klidu, Mainlande, v absolutním klidu, jinak už nikdy Pounderovi nebudeš moct vynadat!"

Za ním se pohnula jiná postava. I ji přinutil Littlecloud přidušeným povelům k naprosté nehybnosti. Velice pomalu si prohlédl své vlastní končetiny a zkoušel, jak je na tom. Když si byl jist, že má sice všude odřeniny, ale nic si nezlomil, zajel pomalu rukou k pouzdru na opasku. Tam nosil dýku, která mu už několikrát vysloužila ironickou poznámku "jako Indián na lovu skalpů".

Littlecloud doufal, že ho Mainland skutečně slyšel. Poručík se ale rázem přestal hýbat. Možná už sám mezitím zjistil, jaký host se mu na těle usadil.

Plaz, který pocházel ze současnosti; vypadal mimořádně podrážděně.

Vystrkoval jazyk z rozplácle hlavy a chřestění na konci jeho ocasu prozrazovalo, že had se na Mainlandovi rozhodně necítí dobře.

Littlecloud se přinutil ke klidu. Stejně pomalu a opatrně jak začal, teď dovedl akci do konce. Teprve když sevřel v prstech čepel nože tak, jak potřeboval, rapidně změnil strategii. Ted' jednal rychle.

Neuvěřitelně rychle.

Vzduchem prolétla ostrá čepel. Hlava s jedovatými zuby odlétla velkým obloukem na zem, zatímco zbytek těla se bezvládně sesul.

Mainland neunikl potřásnění krví. Ale vzhledem k tomu, že nebyla jeho vlastní, bylo to omluvitelné.

Se supěním se narovnal. "Proč sis nedal ještě víc na čas?"

"Protože by mi zdřevěněla ruka," odvětil Littlecloud suše.

"Hlavně, že vám je fajn," zasténal Hillerman, kterého náraz vymrštil z předního sedadla za „Apače“.

"Připadá mi, že mám polámané všechny kosti!"

"Zůstaňte klidně ležet!" nařídil Mainland a zhnuseně si odstraňoval zbytky hada ze šatů.

"Vy snad žertujete, pane," Hillerman skutečně nevypadal, že by mohl vyskočit a pelášit jako zajíc.

Frazer ležel sehnutý nad řídicí pákou a nehýbal se. Groteskní pozice jeho trupu a skelně vyřeštěný pohled dávaly tušit, že se už nikdy nepohne.

Po dvou dalších členech osádky nebylo nikde ani stopy. Zřejmě byli z rozbité kabiny vymrštnuti kamsi ven.

"Měl bych jednu prosbičku, pane," řekl Hillerman, který ještě nezaregistroval, co se stalo s Frazerem.

"Půjčte mi příště svého anděla strážného." Podíval se na Littleclouda. "V nejhorším případě bych bral i rudého Vinnetoua."

Toto označení směl vlastně používat pouze Mainland, ale vzhledem k momentální situaci Littlecloud nebral Hillermanova slova příliš vážně.

"Ten by to zřejmě potřeboval víc," řekl jen a ukázal na Frazera.

Hillerman se odmlčel a podíval se tím směrem. Sevřel pak rty a bez zábran se rozbřečel.

Littlecloud a Mainland si vzájemně pomáhali při šplhání z vrtulníku. Zápach vyteklého benzínu je

ponoukal k velikému spěchu. Pak si kusem plechu podepřeli zdemolované dveře a vysvobodili

Hillermana z jeho zajetí. Levou nohu měl ošklivě zřezanou. Zdeformovalo ji něco velice těžkého a možná i náraz při konečném zuchnutí helikoptéry na zem, Spousta lidí by se při takových bolestech ani neprobrala z bezvědomí.

Littlecloud sám doufal, že ten muž omdlí. Samotnému Littlecloudovi totiž působilo bolest vidět ho, jak se trápí. Hillerman ale vydržel až do chvíle, kdy mu začali obvazovat stehno, aby zastavili krvácení z poraněných žil.

Uložili ho na zem v bezpečné vzdálenosti od vrtulníku. Pak vytáhli ven i Frazera a dvě pušky. Littlecloud se postaral o mrtvolu, zatímco Mainland hledal po okolí dva zbývající členy posádky. Nenašel je. Zato se najednou začala hýbat poušť pod helikoptérou.

Littlecloud a Mainland si vyměnili pohledy, které dokazovaly jejich bezradnost. Pak spatřili to, proti čemu byl chřestýš jen nevinnou dětskou hračkou.

Cosí černého šupinatého se jako klíčící rostlina soukalo ze sypkého pouštního písku. Chapadlo opatrně šmátralo po kovové kostře Stingraye.

Mainland automaticky namířil pistoli. "Bože můj," zamumlal.

Littlecloud ho chtěl zprvu zadržet, pak ale Mainlandovo rozhodnutí akceptoval.

Mainland čekal dlouho. Když se chapadlo začalo stahovat - předtím prošmátral konec opatřený spoustou menších tykadel celý prázdný vnitřek stroje - stiskl spoušť.

Kulka se svištěním zajela do masa, které se stáhlo jako gumová pružina do země. Půda pod několikátunovým bojovým letounem se s hrozivým lomozem zavlínala. A pak se cosí v podzemí vzdálilo od místa, kde se helikoptéra zřítila. Cosí obrovského se vzdalovalo a zanechávalo za sebou pouze stopu nadzvedlé zeminy.

"Co to mohlo být?" Mainland už dávno spustil pušku. Hlaveň teď směřovala k zemi.

Dříve, než stačil Littlecloud cokoliv odpovědět, dolehl k nim Hillermanův hlas. "Haló, hoši!" volal chraptivě z místa, kde ležel. Nedíval se však jejich směrem, nýbrž na opačnou stranu, odkud se přibližovaly dvě postavy se svěšenými rameny.

"Daimone... Torringsi...!" Mainlandův hlas vyjadřoval cosí mezi nespokojeností a úlevou. Nejen on, ale i Littlecloud se po tom, co právě viděli, obávali, že oba pohřešovaní členové posádky se stali obětí toho "krtky".

Teď se k nim blížili ve svitu zapadajícího slunce. Ve tvářích měli vepsáno špatné svědomí. Jak se ukázalo, probrali se dříve než ostatní a nenapadlo je nic jiného, než aby vzali nohy na ramena a ostatní nechali jejich osudu.

Na omluvu mohli uvést nanejvýš vliv šoku ze zřícení. Vrátili se, když je přece jen začalo hryzat svědomí.

Mainland jim prozatím nepohrozil disciplinárními opatřeními. Frazer zemřel již při pádu a Hillerman potřeboval naléhavě odborné ošetření a pak se uzdraví.

Opatrně se ještě jednou přiblížili ke Stingrayi, aby zkusili vysílačku a popřípadě ji opravili. Už předtím se ovšem na purpurovém obzoru objevily dva vrtulníky, které neměly problém je najít. Hledat bylo snadné, protože vrak ohromného stroje nebylo možné přehlédnout.

Záchranné vrtulníky přistály.

Mainlandův zástupce v hlavním stanu - Farmer, k nim přiběhl v doprovodu dvou vojáků s nosítky, kteří se bez prodlení hned postarali o Hillermana.

"Zareagovali jste dobře," pochválil je Mainland.

"Vystartovali jsme okamžitě, jakmile se přerušil rádiový kontakt," odpověděl Farmer, klidný, už stárnoucí muž s počínající pleší. Uniforma, o tři čísla větší, mu na vyzáblém těle vlála. Mohl si ji už dávno nechat upravit, ale podle jeho vlastních slov to takhle bylo pohodlnější, a tak nic nepodnikl. "Jste v pořádku?"

Mainland přikývl a jen dodal: "Frazer to schytl."

Farmer zachmuřil čelo. Pak řekl naprosto bez souvislosti: "Během letu sem jsme byli bez navigace."

Takové detaily, jako byl důvod zřícení vrtulníku, mu patrně připadaly vedlejší.

Jak Mainland, tak Littlecloud, který poslouchal opodál, okamžitě věděli, co má na mysli.

"Copak jste neměli naváděcí signál?" ujistil se přesto poručík.

Farmer to potvrdil.

"To je divné..." Mainland si prohrábl vousy. Pak se zeptal svého zástupce na ohromné stádo Allosaurů.

Farmer popřel, že by ho někde zpozorovali, což připouštělo domněnku, že ještěři nezůstali v této epoše, a že tedy nejsou pro obyvatele Las Vegas nebezpeční.

Úleva však netrvala dlouho, protože na řešení i nadále čekal jiný problém.

"Můžeme hned pokračovat v hledání kontejneru TN-2000," nabídl Farmer, "pokud proti tomu nejsou z vaší strany žádné námitky."

"Nejsou," odpověděl Mainland.

Počkali, až se zvedla helikoptéra s Hillermanem, Daimonem, Torringtonem a tělem mrtvého Billa Frazera. Pak nastoupili do druhé.

Cestou Farmer cosí pošeptal Mainlandovi, který sebou lehce škubl a řekl směrem k Littlecloudovi:

"Můžete mu to klidně říct - řekl bych dokonce, že musíte. Týká se ho to ovšem více než nás všech..."

"Ty teda dokážeš lidi napínat na skřípec," usmál se „Apač“ nic netuše. Kývl na Farmera. "Tak spust' te."

"Jde o slečnu Bancroftovou," řekl Farmer.

Littlecloud se napjal. Ucítí v krku neurčitý strach a zapomněl, že on sám zrovna před chvílí díky šťastné shodě okolností přežil. "Co je s Nad'ou?"

Farmer rozvláčně vyličil, jak se v centrále zhroutila a až do startu helikoptéry nenabyla vědomí.

Littlecloud se hned vrhl k vysílačce. Dozvěděl se, že Nad'a je pod ochrannými křídly doktora Williamse.

Víc se mu zjistit nepodařilo.

"Mrzí mě to," řekl Mainland. "Ale nejprve musíme tuhle věc dovést do konce. Kdybychom to věděli dříve, mohl jsi odletět tou druhou helikoptérou..."

Farmer pochopil. "Promiňte."

Littlecloud naznačil posunkem, že je to v pořádku, ale bylo na něm vidět, že je myšlenkami jinde.

V malé výšce přeletěli nad kusem budoucnosti, který se dostal sem do přítomnosti. "Brzy tady budeme mít celou zatracenou Nevadskou poušť," zabručel Mainland. "Už čekám jen na moře..."

Kdyby se ho někdo na to zeptal, dokázal by uvést téměř přesný počet čtverečních mil, které se za pět let této záhadné aktivity vyměnily mezi minulostí a budoucností. Jenže se nikdo neptal. Všem stačilo, že vědí, že to bylo mnoho - příliš mnoho.

A nikdo ani na zlomek vteřiny nezapomínal, že k známému fenoménu mezitím přibýly další, které s sebou nesly nebezpečí, jež lidé žijící zde v době křídlové zatím nedokázali odhadnout.

To, že tentokrát Pounder nepoužil pípáky, bylo neuvěřitelné právě už vzhledem k nebezpečnosti dnešní zásilky.

"Možná nastala při přenosu porucha," řekl Farmer.

Ale ani při opakovaných systematických přeletech nové země neobjevili nic, co by se byť jen vzdáleně podobalo kontejneru TN-2000. Jediné, co jim nakonec padlo do oka, bylo cosi drobného, co se dalo rozpoznat teprve při přistání.

Leželo to přesně na hranici, kde se jedna část skládačky přikládala ke druhé a nápadné to připomínalo úkaz, který vedl ke zřícení helikoptéry.

"To je zadní část tahače," řekl Mainland. Běhmo očí jako by se mu podlilo krví, když si pravou pěstí bouchl do otevřené dlaně a otočil se k Littlecloudovi. "Vidí tvoje orlí oko to, co já? Napadá tě taky to, co mě...?"

„Apač“ pokrčil rameny.

Farmer řekl: "Je to čistý řez. Odříznuto jako skalpelem. Ti, co seděli vepředu, měli z pekla štěstí... zatracenou kliku!"

Nikdo si nevysvětloval část vraku jinak. Hoši z budoucnosti zřejmě z nějakého důvodu v poslední chvíli změnili názor a žádný radioaktivní odpad sem neposlali.

Na poslední chvíli!

"Málem bychom do toho vrazili - jen tak, pro nic za nic!" zuřil Mainland.

Ale bylo jasné, že se mu ulevilo, stejně jako ostatním, kteří stáli kolem a museli se z neočekávaného odkladu teprve vzpamatovat. On však na sobě přílišnou úlevu nedával znát, protože odklad ještě neznamenal, že věc je definitivně zažehnána.

"Co bys dělal, kdyby se sem to svinstvo dostalo?" zeptal se Littlecloud během letu zpět.

Mainland si ho nasupeně přeměřil.

"Chceš to vážně vědět?"

"Samozřejmě."

Po tváři poručíka, který za léta pobytu zde morálně značně vyspěl, přelétl spiklenecký výraz. "Já bych to - svinstvo, jak jsi to označil - dal odvézt na místo dalšího skoku a poslal bych ho s pozdravem na kartičce Pounderovi."

Straiter pořád ještě nevěřicně hleděl k přístroji, z něhož se právě ozval Pounderův hlas prikazující akci zastavit.

Pět minut před okamžikem X...!

Pět směšných minut na to, aby přepravili na vzdálenost dvou set metrů zpět z nebezpečné zóny kolos o velikosti kontejneru TN-2000 na plošině speciálního tahače americké armády. A to už poté, co sem dovezli řidiče, který se teď zuby nehty bránil vrátit zpátky do kabiny vozu.

Strach toho člověka byl pochopitelný. Ale nikdo kromě něj neměl šanci to v tak krátkém čase stihnout!

Plukovník Straiter proti svému vlastnímu přesvědčení sáhl k nátlakovým prostředkům, které nakonec vojáka donutily splnit rozkaz. Každý už věděl o tolerancích, se kterými bylo nutno u časových skoků počítat. Pět minut se v jistých extrémních případech mohlo změnit na dvě nebo tři minuty...

Přesto se našel i bez toho, aby ho musel Straiter určovat, kamarád, který řidiče tahače dopravil k autu úžasně rychle.

Kdyby bylo třeba, musel bych ho tam zavést sám - pomyslel si. Zřejmě by to byla moje povinnost...

Pokusil se nalézt důvody, které Poundera přiměly změnit rozhodnutí. Teď, když byla akce šíleně zakončena, k tomu měl dostatek času.

Hlášení o provedení rozkazu bylo třeba teprve odeslat - jen ať se klidně chvíli zapotí.

Zadní náprava tahače zůstala tam, ale kontejner s jedovatým odpadem neutrpěl ani skokem, ani následující vichřicí sebemenší újmu - a to bylo to hlavní.

I zbytek kolony přečkal výměnu vzduchové hmoty celkem dobře. Technika na to byla připravená.

Straiter sledoval z bezpečí svého obrněného transportéru, jak z kabiny tahače vytahovali nervově zhrouceného řidiče jeho kamarádi. Plukovník věděl, že by si nikdy neodpustil, kdyby se ten člověk i s kontejnerem ocitl po časovém skoku v minulosti. Kdo ví, jaká nálada by ho čekala tam u těch lidí. Bylo docela možné, že by ho zmlátili nebo dokonce zlynčovali. Pro ty lidi, kterým došlo, že jsou vydáni Pounderovi na milost, by tenhle chlapík byl docela pohodlným obětním beránkem...

Straiter si umíňoval, že tomu muži vysloví uznání, které mu za tak hrdinský čin náleželo. Uznání, které se projeví na výplatní pásce onoho řidiče. Straiter nebyl příznivcem nějakých metálů.

Otevřeným oknem ho ovanul vlhký teplý vzduch a připomněl mu, že jen tak mimochodem se v přítomnosti ocitl další veliký kus pravěku. Plocha plná tajemných, cizorodých rostlin a agresivní fauny, která způsobovala, že každý krok zde byl rizikem.

Náhle a naléhavě si uvědomil, že bude lépe, když se co nejrychleji od toho místa vzdálí. Nebyla tady totiž žádná skutečná hranice, a už vůbec ne plot, který by je chránil před útokem z tohoto nového kusu DINOLANDU. Kontejner TN-2000 bude nutno popřípadě odvézt vrtulníkem.

Straiter právě chtěl vydat povel k odjezdu a pak chtěl ihned navázat kontakt s Pounderem, když jeho pohled ještě jednou zalétl do džungle. Tam, kde se tyčila vysoká zelená stěna a kde se náhle začala otrásat zem pod dunivými údery...

I venku už zpozorovali blížící se nebezpečí.

Vytřeštěné oči zíraly na stádo gigantů, které se valilo z porostu pralesa jako neodvratná katastrofa.

Neštěstí se blížilo v podobě spousty obrovských zelených šupinatých ještěřů a nevyhnulo se ani speciálnímu kontejneru, který se navzdory tvrzení výrobce ukázal jako velice křehký.

Vzápětí se TN-2000 rozpadl jako moderní verze Pandořiny skříňky a jeho obsah se rázem stal prokletím jak lidí, tak ještěřů...

"Vzpamatujte se, Schneidere, vzpamatujte se...!"

Pounder dal znamení, načež se monitor vedle něho skutečně rozzářil. Sondstrupovi i Schneiderovi byl předveden záznam toho, co se před několika minutami odehrálo na místě skoku. Viděli, jak byly podniknuty zoufalé kroky k odvezení tahače s kontejnerem ze zóny, v níž mělo dojít k transferu. Pak se objevilo zajiskření a poušť zmizela. Kamera, která snímala sektor, kam odjel tahač s nebezpečným nákladem, zmizela rovněž. Pohled na ni zastínila bujná zeleň.

Schneider snadno pochopil, že Pounder se v poslední chvíli pokusil o krok zpět.

Pokusil.

"Víte, jestli se ten manévr podařil?" obrátil se profesor stále ještě nesmířlivě na generála.

Sondstrup neřikal vůbec nic. Ještě měl zatajený dech.

"Letí sem helikoptéra. Hned dostaneme obrázky. Straiter se bohužel neohlásil..."

"Straiter," zamumlal Sondstrup, pohroužen do myšlenek.

Najednou se vynořily vzpomínky.

"Každopádně musíte uznat, že jsem měl dobrou vůli," zasmál se Pounder, jako by šlo o docela nevinnou záležitost. "Jenže jednou jsem to všechno zvážil. Bylo by skutečně unáhlené, zablokovat si cestu do minulosti. Kdo ví, co by se s tak nebezpečným dědictvím stalo..."

"Zablokovat..." zopakoval Schneider. Přejel si po dlouhých vlasech, které měl vzadu stažené ozdobným páskem. V té chvíli nejenže vypadal jako obstarožní hippie - on se tak dokonce i tvářil. "Prohlédl jsem vás, vy zatracený lumpe! Vy myslíte na to dítě! Přiznejte to! Myslíte na toho chlapce...!"

Sondstrup se ho pokoušel uklidnit, aniž tušil pozadí Schneiderových výroků.

Pounder ani teď nepřestal hrát roli neporazitelného velikána.

"Odved'te ho zpátky do jeho ubikace," obrátil se přívětivě na Sondstrupa. "Odved'te ho, jinak ho budu muset nechat vyvést..."

Všichni ostatní ztuhli, když hlas odkudsi zezadu zvolal. "Tady jsou ty fotografie, pane..."

Situace na monitoru se změnila. Dokonce i do bohorovné Pounderovy tváře se vkradla hrůza, když uviděl, co zbylo ze Straitera a jeho lidí.

A z kontejneru...

"Co znamená ta zasmušilá tvář?" Nad'a vzhledla od knížky, když vešel. "Taky nevím, kdy mě odtud pustí. Nic přece nenajdou."

Littlecloud k ní přistoupil, odložil knihu stranou a vzal ji do náruče. "Měla jsi celé roky klid - proč to zase začíná?" povzdychl si.

Neprozdala mu, co řekl Steven Green o spojení času a smrti.

Ucítila v týle jeho rty a horký dech. Oproti svému původnímu předsevzetí celý problém přece jen nezačala zlehčovat a řekla: "Já nevím, Marku, skutečně nevím. Nemáš taky takový dojem, že se věci dávají jaksi do pohybu? Příliš dlouho jsme si mysleli, že nám nic nehrozí. Byla to iluze, že nás tenhle svět přijme."

Neříkal nic, jen ji k sobě pevněji přitiskl.

"To všechno, i ten útok Coeluridů, mi tak trochu připomíná - prosím tě, nesměj se - imunitní obranný systém těla. Jako by vysílalo bojovníky, kteří mají odstranit cizí tělesa, která se do něj dostala... aby je zlikvidovali."

Littleclouda ani nenapadlo dělat si z celé věci legraci. Byl rád, že Nadě nikdo neřekl o tom, že helikoptéra se zřítily. Pamatovala si pouze, že se přerušilo spojení.

Když se teď k tomu po malé odmlce dostala, Littlecloud se tématu šikovně vyhnul. "Tahle myšlenka se nedá ani vyčíst z dlaně," vrátil se k její teorii. "Bude velice těžké ji dokázat."

"Nepotřebuju důkazy," řekla. "Cítím, že by to tak mohlo být."

Přikývl. Než vešel do pokoje, mluvil s doktorem Williamsem.

"Doktor si tě tady chce nechat ještě alespoň jeden den, aby ti prohlédli srdce a ledviny," řekl. "Budeš mi chybět. Myslíš, že bych mohl dostat místo vedle tebe?"

"Jenom pokud jsi vážně nemocný, jenže to u tebe nepřipadá v úvahu." Matně se usmála. "Vymluv mu to, prosím tě. Já chci být taky s tebou a prohlídky stejně k ničemu nebudou."

"Dej mu šanci." Littlecloudův tlumený tón dokazoval, že má o Nad'u skutečně velkou starost.

"Zajdu za tebou, jakmile budu mít chvílku volno."

"Čestné slovo Apače?"

"Čestné slovo Apače!"

Purpurová obloha nezměnila barvu ani v příštích dnech. Dokonce i v noci bylo možno sledovat velice zvláštní nebe, na němž zářily hvězdy mnohem jasněji než dříve.

Konstelace souhvězdí stejně nevypadaly tak, jak je lidé znali z přítomnosti, což kohosi inspirovalo k

cynické poznámce, že astrologové by tady přišli o chleba - pokud by se ovšem nespecializovali na horoskopy dinosaurů.

"Řekni ostatním, že se sejdem," zašeptal Alexandr v přestávce vyučování Dennisovi. "Hned po škole..."

"I Jasper?" zeptal se Dennis.

Alexandr krátce zauvažoval a pak souhlasně kývl.

Po dobu nepřítomnosti slečny Bancroftové vedl vyučování Julian Kempfer - dost excentrická osoba.

Patřil k těm, kteří tenkrát záměrně neuposlechli výzvy k evakuaci Las Vegas. Kempfer se pohyboval před dětmi jako ztroskotaný herec, kterého odmítly všechny i sebemenší scény a který to teď zkoušel před publikem, jež se podle jeho domněnky nemohlo bránit.

Po škole se děti společně loudaly parkem, kde už zase začínaly polní práce. Počítalo se už totiž s tím, že všichni Coeluridi byli nalezeni a vyhnáni. Ale hlídky byly posíleny a braly se také mnohem vážněji. Zvláště pozorně se přitom sledovalo všechno, co prováděly děti.

"Za to můžeme poděkovat jedině vám," řekl Alexandr. Upřel pohled na Jaspera a Jodie. Dívka zareagovala provinile, Jasper spíše trucovitě.

"Já chtěl jen..."

"Nejde o to, co jsi chtěl - máme dohodu!" přerušil ho Alexandr. Ostatní přikyvovali. Seděli na malém návrší v trávě, a dobrovolně se tak vystavili pohledům lidí, kteří pracovali na poli.

Děti nechtěly vzbudit sebemenší podezření. Už tak se nezdařilo dost věcí.

Když Alexandr mlčel, vysunul Jasper sebevědomě bradu dopředu a zeptal se: "Kdy uděláme další pokus?"

"Zapomeň na to," ozvala se překvapivě Jodie. "Udělali jsme průšvih a všechno jsme zkazili." Podívala se z Dennise na Alexandra. "Je to tak, že?"

Bylo až s podivem, jak snadno si bledý, hubený hoch dokázal sjednat respekt většiny.

"Přijde na to," řekl opatrně.

Nejen Jasperovy oči se rozzářily. Většina z dětí se už nemohla dočkat dalších pokusů.

Jasper měl tentokrát dost rozumu a držel se stranou. Počkal, až se zeptalo jiné dítě: "Nač? Nač přijde?"

"Jak si poradíme s Kempferem," řekl Alexandr. "Škola je momentálně jediné místo, kde to můžeme zkusit."

"Máš nějaký nápad?" zeptal se Dennis.

Alexandr nejprve vychutnával pocit, že je pěkně napíná, a pak pomalu přikývl.

"Musíme něco podniknout," řekl Schneider přesvědčeně. Pobíhal po svém pokoji jako uvězněná šelma.

"On úplně pozbyl rozum. Překračuje svoje kompetence o celé světelné roky! Každý telefonát, který jde ven či dovnitř, podléhá jeho cenzuře. Už mě ani nepouští do blízkosti aparatur..."

"Víš, proč," namítl opatrně Sondstrup. "Se mnou to není jinak. Jsme izolováni od chvíle, kdy jsme viděli, co se venku v poušti stalo se Straiterem a jeho lidmi. Možná..." hledal vhodná slova, "možná jste mu to neměl říct tak naplno."

Schneider přerušil jeho okolkování. "Cože? Copak to ospravedlňuje Pounderovo tyranské chování?"

"Samozřejmě ne."

"No tak!"

"Co se stalo s tím stádem Allosaurů?" zeptal se Schneider a pokračoval v nervózním přecházení po místnosti. "Nechal je zabít? Musí být ozáření stejně jako ti ranění, které vynesli ven."

"Pokud jsem zjistil, neexistuje momentálně nebezpečí, že by vítr zavál to svinstvo nad DINOLAND. A z kontejneru se nedostalo ani tolik, jak jsme se původně obávali. Horečnatě tam pracují vyprošťovací jednotky..."

"Co Allosauri?" připomněl Schneider.

"Pounder je nechal zahnat helikoptéry do nepostižené oblasti."

"Ne do DINOLANDU? Že by měl přece jen jisté zábrany?"

"To sotva, říká se, že čeká na nejbližší časový skok, aby se těch zamořených zvířat snadno a definitivně zbavil..."

"Copak on je tam chce poslat podruhé?" zeptal se Schneider, pro něhož byli i dinosauři přece jen tvorové, jež bylo nutno zachovat při životě, pokud neohrožovali lidi. A to by se zde stalo jen v případě, kdyby se přiblížili ke stanici nebo k nějaké obydlené lokalitě. To, že je chtěl poslat na jistou smrt, se dalo omluvit jediné obavami, aby dále nešířili radioaktivní zamoření. Schneider ovšem odmítal uznat i tento důvod.

"Tak to vypadá," uzavřel Sondstrup. "Jenže to ještě není všechno. Už jste asi zjistil, jaký zmatek vládne ve stanici."

"Co o tom víte?" přikývl Schneider.

"Chystá hon," odvětil muž, jehož funkce vědeckého vedoucího docela pozbyla jakékoliv váhy.

"Hon? Hon na co? Nebo na koho?"

"Na děti," řekl Sondstrup.

Sdělovací prostředky referovaly o problému kolem DINOLANDU způsobem jim vlastním.

Zpravodajství sahalo od obyčejných senzací až k seriózním snahám vnést do všeho toho tajnůstkářství, jímž se vláda pokoušela zabránit strachu obyvatel, trochu světla.

Jisté bylo jediné to, že pravěký areál se rozrůstá a pohlcuje přitom stále větší prostory současnosti!

Pokud by to pokračovalo tímto tempem nebo snad ještě rychleji dál, bylo nebezpečí, že padnou další obydlená centra. Stále blíže ke sféře vlivu onoho fenoménu se dostávala města jako San Bernardino, Riverside nebo - v extrémním případě dokonce i Los Angeles.

Schneider se od onoho neštěstí s kontejnerem již s generálem nesetkal. Jen Sondstrup ho nějakou dobu informoval o aktuálním dění.

Tím překvapivější bylo, že omezení, která uložil Pounder, byla bez udání důvodu zrušena. Aby se přesvědčil, kam až sahají nové hranice jeho svobody, rozhodl se uskutečnit obchůzku po vnějších okrajích stanice, kde se potvrdil Sondstrupův nedávný výrok.

Schneider se mohl na vlastní oči přesvědčit, že kolega nepřeháněl.

Honili Alexandra!

Tedy vlastně pokoušeli se ho chytit.

Pokud bylo něco, nač si Schneider během posledních dní nemohl stěžovat, pak to byl nedostatek času.

Ted' měl chvilku klidu, aby zauvažoval nad svým setkáním s oním záhadným dítětem.

Přitom došel k přesvědčení, docela sám pro sebe, že ten zážitek musel být skutečný. Současně ho nenapadlo sebemenší vysvětlení a nevěřil ani, že by se setkání s tím hochem mohlo opakovat. Z toho, jak se setkali a jak byli zase odloučení, se dalo spíše usuzovat, že Alexandr takovýto úděsný zážitek už podruhé nevyprovokuje.

Zcela jinak se na to zřejmě díval Pounder.

Jeho vojáci, které potkal Schneider během procházky po areálu, byli kromě obyčejné výzbroje vybaveni i malými pistolemi. Ty byly jako zbraně proti dinosaurům k smíchu.

Ačkoliv si Schneider mohl domyslet, co jsou to za pistole, zastavil nejbližšího muže v uniformě a zeptal se.

"Omamné pistole, pane," dostal ochotnou odpověď.

"A s tím chcete střílet na dítě?"

"Je to naprosto bezpečné, pane..."

Možná tomu i dokonce věřil. Nemělo by smysl ho činit zodpovědným za tak nesmyslný rozkaz.

Schneider pokračoval v obchůzce a všude nacházel stopy toho, že stanice - a to nejen budova, nýbrž doslova každá píd' areálu - je systematicky prohledávána. Opět ho vyděsilo, jak precizní Pounder zareagoval na minimum faktů, které měl k dispozici. Chtěl toho chlapce, o němž si myslel, že není jen výplodem Schneiderova mozku. Byl si patrně jist, že by ho normálními metodami nebo přívětivými slovy nedopadli. Alespoň ne tak, jak si to představoval - aby totiž mohl provést důkladný výslech.

Byl jen jediný způsob, jak ho zbavit možnosti utéct okamžitě poté, co ho zahlédnou: bylo třeba mu vpravit do těla látku, která ho omámí.

Hlavní myšlenka, z níž se podle Schneiderova líčení vycházelo, spočívala v tom, že chlapec svou

fantastickou vlohu může docela libovolně ovlivňovat.

Pokud to byla pravda, pak bylo možno - alespoň čistě teoreticky - toho chlapce přelstít. Ovšem otázka, co se stane pak, naháněla Schneiderovi husí kůži. Doufal tedy, že Alexandra skutečně už nenapadne vydat se znovu na podobný výlet.

"Poundere, ty zrůdo!" zaskřípal zuby. "Pod narkózou ho přece nebudeš moci držet věčně. Co uděláš pak? Dáš mu drogy jako nějakému pokusnému šimpanzovi ve starých laboratořích v Alamo? Dáš ho zhypnotizovat a začneš mu vyplachovat mozek? Nebo budeš postupovat jako u lidských 'pokusných králíků', kterým se v počátcích jaderných pokusů vstříkovaly do žil radioaktivní látky jen proto, aby se vyzkoušel jejich účinek?"

Nemluvil příliš nahlas, ale potřeboval tuto artikulaci, aby se mu trochu ulevilo. Věděl přitom, že Pounder by byl tím posledním, kdo by mu dal upřímnou odpověď.

Schneider ani trochu nevěřil iluzi momentálního klidu. To, že se mohl v rámci stanice pohybovat opět o něco volněji, sice svědčilo o změně generálova postoje, ale ten, kdo ho znal, musel tušit, že se za tím zase skrývá nějaká čertovina.

Zbývalo vysvětlit jaká.

Schneider se vrátil do svého příbytku s pevným úmyslem podniknout něco proti Pounderovu nesnesitelnému chování. V nejhorším případě se za generálovými zády pokusí navázat kontakt s vládou. Je přece nepřipustné, aby se tady Pounder na vlastní pěst pouštěl do akcí, jež směřují proti dětem. Musí přece existovat jiné způsoby, jak vyřešit onu záhadu, která vznikla konfrontací s Alexandrem.

Předtím, než Schneider dorazil k budově z oceli a pancéřového skla, která se tyčila z pravěké krajiny jako pyšná pevnost, zamířil letmým pohledem k obloze.

Nepřirozeně se zbarvila.

Dostala purpurový odstín...

Mainland dlouho váhal, než se dostal k tomu, aby zareagoval na stížnosti některých rodičů, kteří nesouhlasili s podivnými vyučovacími metodami Juliana Kempfera. Dost ostře kritizovali zejména to, že Kempfer se nezabýval ani tak zprostředkováním vědomostí, jak by to odpovídalo jeho poslání, ale spíše péčí vlastního ega. Podle názoru některých rodičů, kteří se ve svých tvrzeních odvolávali na děti, Kempfer budoval kolem své osoby doslova kult.

Mainland, který se nerad nechával ovlivňovat názory jiných, se toho rána rozhodl, že si udělá o stylu Kempferova vyučování představu. Proto navštíví školní budovu neohlášen a sám.

O svém úmyslu neinformoval ani Nad'u, ani Littleclouda, aby emoce nevzkypěly ještě více. Kromě toho si chtěl ty osobní útoky prověřit pokud možno nezaujatě. V případě pochybností se přiklonit na stranu obviněného, zněla Mainlandova lety prověřená zásada. Na druhé straně byly děti nejcennějším kapitálem budoucnosti celé osady, pokud se její obyvatelé jednoho dne budou muset opravdu vzdát naděje, že se vrátí do doby, z níž přišli. A tyto děti tedy vyžadovaly citlivý přístup a pevné vedení, které by jim ukázalo, v čem spočívají jejich povinnosti a kde jsou meze.

Když Mainland do budovy vešel, nemohl se zbavit jistého nepříjemného pocitu. Zpočátku ho udivil naprostý klid. Alespoň ten by mohl vyznít ve prospěch Kempfera, protože svědčil o tom, že své vskutku neposedné svěřence dokáže zkrotit.

Možná - Mainland se nedokázal zbavit trochu pošetilého nápadu - že prostě jen usnuli...

Prošel chodbou ráznými kroky. Najednou měl strach, že přijde pozdě. Zastavil se přede dveřmi do jediné třídy. Ruka, kterou už zvedal k zaklepání, opět poklesla, když ani za těmito dveřmi nezaslechl jediný zvuk. Opustil zásady slušnosti, prudce otevřel dveře a vstoupil do místnosti, v níž měl touto dobou vést vyučování učitel Kempfer.

Ten však ležel s roztaženými pažemi na svém stole a zdálo se, že spí. Nehýbal se. Mainland přiskočil a zatřásl jím. Přitom shodil termosku, která stála na okraji stolu. Rozbila se a vytekl z ní horký čaj. Ještě se z něho kouřilo.

Kempfer se ospale probíral. Váčky pod očima měl zbarveny do běla a nevládl jazykem. Zmateně zamžoural, nemotorně se zvedl a chraptivě zakoktal: "Mainlande... Kde - kde jsou děti...?"

Poručík na něj hleděl a jen stěží v sobě přemohl neodolatelnou touhu rozkřičet se.

"To," řekl, "jsem se chtěl zeptat já vás." Jeho pohled přelétl po prázdných lavicích a židlích. "Já vás, Kempfere....!"